

Iacov 1:1

1. Iacov. Simpla menționare a numelui dovedește că scriitorul era bine cunoscut și nu era nevoie să se identifice mai departe. Astăzi însă există incertitudine cu privire la care Iacov din vremea Noului Testament era scriitorul. În ce privește însemnătatea numele Iacov, vezi comentariul de la Marcu 3,17. În ce privește o discuție cu privire la autorul epistolei, vezi Introducerea.

Rob. Gr. doulos (vezi Romani 1,1). Iacov se numește cu demnitate „rob”, și nu „apostol”, un titlu pe care pe bună dreptate l-ar fi putut folosi. Deși era un lucrător respectat în împărăția lui Hristos de pe pământ, el se referă la sine numai ca la un „rob”. El reprezintă un exemplu demn de urmat pentru toți cei însărcinați cu răspunderi în biserică de azi. Nu există onoare mai mare decât a fi un „rob” al lui Dumnezeu.

Al Domnului. Iacov recunoaște că prin calitatea sa de „rob” el devine un reprezentant atât al Fiului cât și al Tatălui. Deși în epistola aceasta se face adesea aluzie la învățăturile lui Hristos, singura dată când este amintit numele Lui este cap, 2,1.

Cele douăsprezece seminții. Adică cele douăsprezece triburi ale lui Israel (vezi Geneza 35,22–26; 49,28; Faptele Apostolilor 7,8). Cele zece seminții ale regatului de nord fuseseră luate în captivitate în anul 722 î.d.Hr. (2 Împărați 17,6.23). Numai puțini dintre descendenții lor s-au întors mai târziu în Palestina (vezi Ezra 6,17; 8,35). Totuși există dovezi că în vremurile Noului Testament cel puțin unele din semințiile acestea erau încă recunoscute. De pildă, Ana era din seminția lui Așer (Luca 2,36; vezi Faptele Apostolilor 26,7). Cu toate acestea, se poate ca Iacov să se fi folosit de denumirea „cele douăsprezece seminții” pentru a face referire la iudei în general, indiferent de triburile din care făceau parte.

Unii susțin că Iacov vorbește despre cele douăsprezece seminții ale Israelului spiritual (vezi Apocalipsa 7,4), alții cred că această scrisoare este adresată în primul rând creștinilor iudei. Comentariul de față favorizează acest ultim punct de vedere. Totuși, indiferent de opinia adoptată, învățătura spirituală a epistolei rămâne aceeași.

Iacov se identifică pe sine și pe destinatarii epistolei ca fiind iudei. El se referă, de pildă, la Avraam ca la „părintele nostru” (cap. 2,21) și la „adunare” [literal, „sinagogă”] (v. 2), locul unde se strâneau iudeii pentru a se închina (vezi Vol. V, pp. 56, 57). Dar scriitorul și cititorii cărora le-a fost adresată inițial scrisoarea erau și creștini, așa cum reiese din frecvențele referiri la Isus Hristos ca „Domn” (vezi cap. 1,1.7.12; 2,1; 5,7.11). Astfel, scriindu-le celor „douăsprezece seminții” împrăștiate, Iacov se adresează creștinilor iudei care locuiau ici și colo în Imperiul Roman (compară cu 1 Petru 1,1). Nu există nici un motiv să credem că el îi avea în vedere pe iudeii neconvertiți sau că se gândea că scrisoarea sa va fi citită și de unii din toate cele douăsprezece seminții ale lui Israel.

Ar trebui să se rețină că în general creștinii evrei din vremurile apostolice s-au considerat mereu iudei evlavioși, că, într-un anumit sens ei au rămas credincioși iudaismului și așteptau, mai mult sau mai puțin, împlinirea tuturor făgăduințelor făcute lui Israel de către profeții din vechime, prin Isus Hristos (compară cu Faptele Apostolilor 1,6). Puțini dintre ei înțelegeau că Israelul ca națiune pierduse, în favoarea bisericii creștine, mandatul Cerului de a fi poporul ales al lui Dumnezeu (vezi Vol. IV, pp. 35, 36). Menționarea celor „douăsprezece seminții” trebuia să le reamintească acestor creștini iudei despre istoria lor ca națiune și să le inspire nădejdea că, prin Hristos, ei puteau să intre curând în stăpânirea bogatei moșteniri făgăduite părinților (vezi Vol. IV, pp. 26–30). Chiar și Pavel, apostolul neamurilor, folosește acest termen (vezi Faptele Apostolilor 26,7; compară cu Matei 19,28; vezi comentariul de la Romani 11,25.26).

Împrăștiate. Literal, „dispersate” (vezi 1 Petru 1,1). Dispersarea sau împrăștierea iudeilor printre celelalte națiuni e pomenită în mod deosebit pe vremea Esterei (Estera 3,8) și la Ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2,5.9–11; vezi harta din Vol. VI, p. 136). Pentru un comentariu cu privire la împrăștierea iudeilor, vezi Vol. V, pp. 59, 60. Scopul original al lui Dumnezeu pentru iudei era ca ei să fie misionari în lumea întreagă. Chiar dacă Israel a dat greș în a împlini planul acesta, așa cum fusese el intenționat la început, efectul celor două captivități a împlinit în parte scopul inițial al lui Dumnezeu. Pentru comentarii mai detaliate cu privire la planul lui Dumnezeu pentru Israel, vezi Vol. IV, pp. 26–30.

Sănătate! [„Salutare”, KJV].Gr. chairō, „a se bucura”. Compară folosirea lui chairō în Luca 1,28; vezi comentariul de la Romani 1,7. Cuvântul era folosit și la despărțire, în sensul: „fie ca bucuria să vă

însoțească”. Compară forma ebraică de salutare (vezi Ieremia 6,14). Această formă de salutare nu apare în altă parte în epistole. Folosirea ei în Faptele apostolilor 15,23 este una dintre puținele particularități de stil care sugerează o posibilă identificare a autorului acestei epistole cu acel Iacov din ultima parte a cărții Faptele Apostolilor (vezi Introducerea).

Iacov 1:2

2. Frații mei. Apostolul dă pe față chiar de la început afecțiunea pe care o simte cu cititorii săi. Aceasta dă la iveală natura constructivă a îndemnurilor sale cu privire la problemele zilnice ale vieții. De-a lungul epistolei Iacov folosește forma aceasta de adresare de cincisprezece ori, în medie o dată la fiecare șapte versete, într-un efort evident de a sublinia prietenia creștină care leagă inima sa cu a lor.

Priviți. [„Socotiți”, KJV]. Sau „considerați”, „apreciați”, „gândiți”. Este privilegiul și datoria creștinului să aibă o atitudine inteligentă față de încercările și necazurile care îi asaltează cărarea lui. El trebuie să observe că Dumnezeu permite asemenea experiențe (vezi Iov 42,5; Psalmi 38,3; 39,9; Matei 6,13; Romani 8,28).

O mare bucurie. Adică bucuria curată, neîntinată. Pentru creștinul matur, încercările și necazurile vieții nu trebuie să-i aducă dezamăgire sau descurajare. Creștinul suferă toate acestea cu nădejde și credință, „ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut” (Evrei 11,27). Bucuria și curajul creștin sunt bazate nu pe elemente exterioare – care pot fi adesea cât se poate de descurajatoare –, ci pe credința în providența lui Dumnezeu și pe o înțelegere inteligentă în conducerea Sale. Curente filozofice cu privire la viață, fie ele religioase sau seculare, l-ar putea pregăti pe om să întâmpine necazul așa cum o face un filozof, dar nu cu răbdare și calm; creștinismul însă îi învață pe oameni cum să fie bucuroși în asemenea împrejurări, printr-o înțelegere inteligentă a cauzelor suferinței și prin credința în Dumnezeu.

Când treceți. Că orice creștin se poate aștepta la „încercări” în mod periodic este evident din cuvântul „când” sau, mai literal, „ori de câte ori”. Cuvântul „cădeți” (KJV) nu reflectă în mod necesar decădere spirituală, ci înseamnă doar a da piept cu încercările (compară cu Luca 10,30; Faptele apostolilor 27,41). Astfel de situații sunt de obicei necăutate, neașteptate și nedorite. În plus, „încercările” la care se referă aici Iacov par să constituie obstacolele majore care ar putea ușor copleși pe cineva a cărui minte nu se „încrede” în Dumnezeu (vezi Isaia 26,3.4).

Felurite. Felurite sunt „încercările” la care sunt supuși oamenii – îndeosebi creștinii.

Încercări [„Ispite”, KJV]. Gr. peirasmoi, „probe”, „încercări”, „suferințe”, „necazuri”, „ispitiri [la păcate]” (vezi Matei 6,13; compară cu Matei 4,1). Cuvântul peirasmoi înseamnă suferințe, ca de pildă boli, persecuție, sărăcie și nenorocire. Încercările, indiferent dacă sunt aduse de Satana pentru a ispiti cineva la păcat, sau numai de a-l supăra și a-l hărțui, sunt totdeauna o testare a experienței creștine.

Prea adesea chiar și cei mai serioși creștini dau greș în a înțelege lucrarea suferinței și a ispitei în formarea caracterului și, drept urmare, nu numai că nu reușesc să profite de pe urma acestora, așa cum ar putea, dar își și fac viața mai grea și pierd comuniunea cu Dumnezeu, pe care altminteri ar putea să o aibă. Nu există suferință în viață, oricât de amară și de descurajatoare, care să nu contribuie, prin harul lui Hristos, la creșterea spirituală, să nu ne aducă mai aproape de Dumnezeu și să nu îmbogățească înțelegerea cu privire la iubirea Lui pentru noi. Pavel este un exemplu clasic de felul cum poate un creștin să transforme fiecare înfrângere în biruință (vezi comentariile de la 2 Corinteni 2,14; 4,8–11; 12,7–10). În ce privește o analiză mai completă a atitudinii creștinului față de încercări și suferințe în general, vezi comentariul la Psalmul 38,3.

Iacov 1:3

3. Știți. Versetul 3 arată care este baza bucuriei despre care se vorbește în versetul 2. Iacov le reamintește cititorilor că bucuria în mijlocul necazurilor vieții poate fi gustată numai de cei care le întâmpină cu o filozofie creștină sănătoasă, stabilizatoare.

Încercarea. Gr. dokimion, „dovedire”, „încercare”. Cuvântul acesta nu se referă numai la încercarea credinței creștine, ci mai exact la acel atribut al credinței care o face biruitoare asupra problemelor vieții. În sururile de papyrus (Vol. V, pp. 104, 105), acest cuvânt era folosit pentru a descrie „aurul de calitate

superioară”, adică aurul care rezistă la probă și este dovedit veritabil. Expresia „încercarea credinței voastre” poate astfel să descrie credința care rezistă la încercare.

Credinței. Gr. *pistis*, „credință”, „convingere”, „păreră”, „încredere”. Iacov vorbește despre credința creștinului biruitor. După cum un veteran de război care s-a deprins să întâmpine curajos primejdia obișnuită este mai de încredere decât un recrutar proaspăt, tot așa și un creștin biruitor e mai bine pregătit pentru încercările prin care urmează să treacă decât creștinul a cărui credință nu a fost pusă la încercare.

Credința aceasta este convingerea neclintită că Isus Hristos are un plan excelent pentru viața fiecărui om și că pentru fiecare încercare El are pregătită o soluție. Omul credinței crede că nici o persoană sau împrejurare nu poate zădărnici planul pe care-l are Dumnezeu pentru fericirea copiilor Săi.

Răbdare. Gr. *hupomone*, „statornicie”, „rezistență”, „răbdare” (vezi comentariul la Romani 5,3). Această putere de a rezista este rezultatul credinței care a fost încercată și găsită biruitoare. Prea adesea cuvântul „răbdare” sugerează numai supunerea pasivă. Totuși, *hupomone* subliniază puterea care îi susține și îi face pe oameni biruitori atunci când trec prin „felurite încercări” (vezi Luca 8,15; Romani 2,7; Evrei 10,36; Apocalipsa 14,12). Această trăsătură pozitivă de caracter e necesară tuturor aceluia care au de făcut față dificultăți sumbre, fie de natură personală, fie de felul aceluia care îi confruntă adesea pe slujitorii Evangheliei. Prin credință credem că Dumnezeu lucrează împreună cu noi, iar convingerea aceasta dezvoltă o răbdare care nu poate fi înfrântă.

Iacov 1:4

4. Să-și facă. Câștigarea unei răbdări statornice este de fapt procesul dezvoltării unui caracter creștin. Pentru a ajunge la rezultatul care vine din răbdare, care ea însăși este produsul credinței, nu trebuie să ne limităm sau să ne slăbim perseverența prin murmurare sau răzvrătire. Vezi Isaia 26,3.

Să facă desăvârșit lucrarea. Sau „complet lucrarea”, „să aibă efect deplin” (RSV; vezi comentariul de la Matei 5,48). Înțelesul poate fi exprimat cel mai bine în felul acesta: „Răbdarea să continue până și-a făcut deplin scopul”. Compară cu Ioan 17,4, unde Domnul Isus vorbește despre ducerea mai departe a mandatului încredințat Lui, până când va fi „sfârșit lucrarea”.

Desăvârșiți, întregi. Nu trebuie să lipsească nici măcar o singură trăsătură bună de caracter, fiecare trebuie să fie dezvoltată până la desăvârșire. Alăturarea acestor două cuvinte sugerează trăirea cel mai deplin cu putință a unei vieți asemănătoare cu a lui Hristos. Răbdarea ne va ajuta să putem reproduce caracterul Domnului Hristos, care este „lucrarea” pe care ne-a dat-o Dumnezeu să o facem.

Iacov 1:5

5. Dacă vreunui dintre voi. Probabil, pe baza propriei sale experiențe, Iacov își că seama că frații săi n-au ajuns încă la ținta maturității creștine descrisă în versetul 4. El explică acum cum poate creștinul să afle puterea și înțelepciunea care îi vor da biruința în mijlocul problemelor vieții.

Lipsește. Gr. *leipo*, „a duce lipsă de”. Compară cu folosirea cuvântului în Luca 18,22.

Înțelepciunea. Gr. *sophia*, „intelență cuprinzătoare și deplină” (vezi comentariul de la Luca 2,52; 1 Corinteni 1,17). Aceasta cuprinde mai mult decât numai adevărata cunoaștere, deoarece doar cunoașterea nu garantează un comportament drept și nici măcar concluzii corecte. Înțelepciunea ne ajută să dăm valoarea cuvenită tuturor lucrurilor care ne solicită atenția și asigură o folosire înțeleaptă a cunoștinței atunci când ne străduim să facem fapte bune.

S-o ceară. Înțelepciunea trebuie căutată neîncetat, pentru ca fiecare încercare a credinței să fie trecută cu răbdare, așa cum reiese din versetele 3 și 4. Multe probleme ale vieții sunt derutante pentru cei care nu le pot aborda dintr-o perspectivă creștină. Pentru a vedea viața așa cum dorește Dumnezeu să o vedem, trebuie să ne asigurăm în fiecare zi că am primit înțelepciune de sus. (Vezi comentariul la Matei 7,11; 18,1–18).

Dumnezeu, care dă. În Vechiul Testament apare adesea ideea că înțelepciunea poate veni doar de la Dumnezeu (vezi Proverbe 2,6). Prin Cuvânt Său cel sfânt El ne aduce încurajare în mijlocul încercărilor sumbre și dificile, și numai datorită perspectivei cerești pe care o aduce această înțelepciune suntem în stare

să privim „ca o mare bucurie” când problemele vieții apasă din greu asupra noastră.

Dumnezeul nostru este atât un Dumnezeu „dătător” cât și un Dumnezeu „drept”, sau un Dumnezeu „iubitor”. De fapt în Psalmi 145,17–19 psalmistul sugerează că, deoarece Dumnezeu este drept, El este întotdeauna gata să împlinească „dorințele celor ce se tem de El”. Este în natura lui Dumnezeu să dea (vezi comentariul la Ioan 3,16), și nu-I putem aduce mai multă onoare decât să cerem cu smerenie darul înțelepciunii și al tăriei zilnice.

Cu mână largă. Sau „îndurător”, „sincer”. Este bucuria lui Dumnezeu să dea. Când cineva caută înțelepciune, Dumnezeu răspunde fără întârziere și cu bucurie. Darul Său este oferit din belșug și fără părtinire.

Fără mustrare. Sau „fără reproș”. Dumnezeu nu ne mustră pentru multele noastre greșeli și nici nu ne reamintește mereu nenumăratele favoruri pe care ni le-a făcut. Iacov încearcă să accentueze contrastul dintre felul în care acordă Dumnezeu bunătățile Sale îmbelșugate și felul în care oamenii îi umilesc sau îi insultă adesea pe cei cărora le oferă ceva. Lucrul acesta ar trebui să încurajeze îndrăzneala de a-I face cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre. Trebuie să venim la El ca niște copii, căutând iubirea și ajutorul unui Părinte nerăbdător să ajute (vezi Evrei 4,16; vezi comentariul la Matei 7,11).

Și ea îi va fi dată. Condiția prealabilă prezentată aici pentru a primi înțelepciune de la Dumnezeu este să o cerem cu sinceritate. Spre cel mai mare bine al omului, Dumnezeu nu îndeplinește orice rugămintă, dar dacă cerem cu sinceritate înțelepciune, ea ne va fi acordată. Sunt mai multe căi prin care Dumnezeu poate da înțelepciune oamenilor. El poate să ne sporească înțelegerea Cuvântului Său, așa ca să înțelegem clar voia Lui pentru noi. El poate impresiona inima noastră prin Duhul Sfânt, cu privire la drumul pe care ar fi cel mai bine să-l luăm (vezi Isaia 30,21). El ne poate vorbi prin prieteni sau prin adaptarea evenimentelor și împrejurărilor în așa fel încât să ne descopere voia Sa. Totuși, Dumnezeu ne-a dat o minte inteligentă, și El este onorat când o folosim, sub călăuzirea Duhului Sfânt, pentru rezolvarea problemelor vieții. N-ar fi înțelept ca El să facă pentru noi ceea ce a intenționat ca noi să facem pentru noi înșine, supuși călăuzirii Sale. Pentru ca să ne putem deprinde să exercităm maturitatea în judecată și înțelegere (vezi Filipeni 1,9), El vrea ca noi să ne obișnuim să luăm hotărâri drepte pe baza voinței Sale descoperite, așa cum este prezentată în Scriptură. Atunci El poate să imprime mai bine voia Sa în mintea noastră și să ne ferească de uneltirile viclene ale lui Satana. Dacă, după ce am cercetat fiecare sursă disponibilă de înțelepciune cerească, ne prezentăm cererea și plini de răbdare și încredere ne păstrăm inima deschisă față de El, vom recunoaște răspunsul Său (vezi Matei 7,7).

Iacov 1:6

6. Cu credință. Adică având credința că Dumnezeu va răspunde cererii noastre. Rugăciunea fără credință este zadarnică. Când cerem înțelepciune trebuie să avem credința că o vom primi (vezi v.5). Nu numai că trebuie să ne îndreptăm către adevărata sursă a binecuvântării, dar trebuie să mergem cu atitudinea potrivită. Trebuie să ne apropiem de Tatăl nostru ceresc având încredere în capacitatea și bunăvoința Lui de a ajuta, odihnindu-ne în certitudinea făgăduințelor Sale și invocând nevoia, nu meritele noastre. „Credința este încrederea în Dumnezeu – încrederea că El ne iubește și știe cel mai bine ce este spre binele nostru” (Ed 253).

Fără să se îndoiască deloc. [„Fără să se clatine deloc”, KJV]. Omul care cere „cu credință” nu va ezita, ca și cum ar fi nesigur dacă Dumnezeu va lua aminte și va răspunde la cererea sa. Adevărata credință se bazează pe Dumnezeu, iar credinciosul va avea asigurarea că nevoile lui vor fi împlinite așa cum consideră El că e cel mai bine. Totuși, dacă un om se îndoiește în sine sa cu privire la faptul că Dumnezeu îi va asculta cererea, atunci răspunsul la rugăciune va fi grav împiedicat. Dumnezeu caută conlucrarea omului pentru a face cu putință răspunsul, iar conlucrarea lipsește destul de mult dacă în mintea sa există incertitudine. Adevărata credință se ridică mai presus de proba timpului și a împrejurării, făcând ca supunerea față de Dumnezeu să fie statornică (COL 147). Starea de neîncredere și de incertitudine este numită în v. 8 nehotărâre.

Cine se îndoiește. [„Cel care se clatină”, KJV]. Sau „cel care se îndoiește”. Iacov nu vorbește aici despre îndoieli intelectuale, ci despre instabilitate spirituală. Îndoielnicul nu doar că este nesigur dacă Dumnezeu va răspunde sau nu la cererea sa, dar se și teme că Dumnezeu va cere din partea sa mai mult

sacrificiu decât este el dispus să facă. El are rezerve intelectuale și este îngrijorat de cât de mare va fi prețul pe care trebuie să îl plătească. El nu dorește din tot sufletul său harul pe care îl cer buzele sale.

Seamănă cu valul. Când mintea este plină de incertitudine sau îndoială, sufletul este la fel de neliniștit și agitat ca oceanul. Pe de altă parte, cel care este convins că Dumnezeu va purta de grijă de nevoile sale și fără rezerve își încredințează viața voinței lui Dumnezeu, se ridică mai presus de încercările și suferințele sale. Compară cu Isaia 57,20.

Tulburat. Valul nu are voință proprie, ci este cu totul supus forței vântului. El se ridică și coboară așa cum îl împinge vântul într-o parte și alta. Aici vântul simbolizează împrejurările care îl pot duce pe creștin la îndoială.

Împins de vânt încioace și încolo. Un tablou plastic al mării mișcate de vânt.

Iacov 1:7

7. Un astfel de om. Expresia „astfel de om” este accentuată și puțin disprețuitoare. Ea face referire la omul a cărui credință se clatină, care se îndoiește, nefiind sigur de lucrurile de care are nevoie sau de puterea lui Dumnezeu de a le împlini. O astfel de persoană se poate ruga, dar neavând credință adevărată, nu poate primi un răspuns (vezi comentariul de la Ioan 4, 48). Dumnezeu trebuie să amâne răspunsurile la cererile noastre până când suntem gata de să exercităm o credință lipsită de orice urmă de îndoială.

Să nu se aștepte să primească. [„Să nu-și închipuie că va primi”, KJV]. Iacov îl avertizează pe cel care se îndoiește că nu trebuie să se aștepte la un răspuns. Indecizia este prin ea însăși un factor suficient pentru a împiedica scopul lui Dumnezeu pentru om, deoarece, dacă Dumnezeu consideră că e mai bine să-i refuze cererea, dezamăgirea cauzată nu va face altceva decât să-i întărească tendința spre îndoială.

Ceva de la Domnul. Este vorba de anumite favoruri, deoarece toți oamenii primesc acele binecuvântări trecătoare pe care Dumnezeu le revarsă zilnic. Vezi comentariul de la Matei 5,45. Binecuvântările speciale, care vor fi la îndemână celui care le cere cu credință, îi sunt refuzate din cauza îndoielii. Totuși, nu trebuie să deducem că Dumnezeu amână răspunsurile Sale până când am obținut dreptul ca rugăciunile noastre să primească răspuns. Nimeni nu merită favorurile lui Dumnezeu. Singurul nostru argument este nevoia pe care o avem și unica noastră nădejde este îndurarea Lui, care Îl determină să dea „tuturor cu mână largă” (v. 5).

Dar Dumnezeu nu dă daruri fără discriminare. El nu poate satisface cererile care ar cultiva mândria și egoismul și ar împiedica dezvoltarea caracterului. Trebuie să ne dăm seama de propria noastră neajutorare și de nevoia de încredere neclintită în făgăduințele lui Dumnezeu. Tăria de caracter este rezultatul modificării dorințelor și aspirațiilor noastre pentru a se conforma cu înțelepciunea și voia lui Dumnezeu, și nu rezultatul încercării de a-L determina să-și schimbe voia pentru a împlini dorințele noastre.

Iacov 1:8

8. Nehotărât. Gr. dipsuchos, literal, „cu sufletul împărțit”. Cuvântul acesta face referire la omul nehotărât din v. 6. Mintea lui este împărțită între ispita plăcerilor firești și chemarea loialității față de Dumnezeu. În cartea Călătoria creștinului, John Bunyan l-a numit pe omul acesta Domnul Față-în-două-părți. Omul „nehotărât” are două „suflete”, sau două lucruri cărora încearcă să le fie loial. Compară expresia ebraică „inimă nehotărâtă” [„inimă împărțită”] (vezi 1 Cronici 12,33). Fără îndoială că Iacov se gândea la cuvintele Domnului Hristos din Predica de pe Munte: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni” (Matei 6,24). Omul „nehotărât” șchiopătează între credință și necredință, în timp ce omul hotărât nu ezită deloc.

De fapt versetul acesta face parte din versetul anterior, iar împreună ar putea să fie traduse astfel: „Omul acela [nehotărât] să nu-și închipuie că un om nehotărât, fiind nestatornic în toate căile sale, va primi ceva de la Domnul”.

Nestatornic. Gr. akatastatos, „nestatornic”, „instabil”, „schimbător”. Forma substantivală akatastatos e folosită de obicei cu sensul de „dezordine”, „confuzie”, „tulburare”, „nestatornicie”, și este asociată cu „războaie”, în opoziție cu „pace” (vezi Luca 21,9; 1 Corinteni 14,33; 2 Corinteni 6,5; 12,20).

În toate căile sale. În timp ce instabilitatea despre care se vorbește în versetul 6 se referă în deosebi la problema rugăciunii, apostolul folosește ocazia aceasta pentru a sublinia faptul că un astfel de om e nestatornic și în alte aspecte ale vieții sale. Toate „căile” sale, adică obiceiurile, acțiunile și gândurile vor reflecta nehotărârea sa, iar experiența lui religioasă nu se va dovedi niciodată satisfăcătoare, nici pentru sine și nici pentru Dumnezeu. Frământarea și confuzia în toate treburile vieții sunt consecințele naturale ale lipsei de încredere în Dumnezeu. Avem nevoie de înțelepciune pentru a alege zilnic cum să trăim, deoarece oscilarea între a ne încrede în noi înșine și a ne încrede în Dumnezeu este curată nehibzuită. Urmărirea unui singur scop este esențială pentru succesul spiritual al creștinului.

Iacov 1:9

9. Fratele. Lăsând la o parte problema încercărilor în general, Iacov ia acum în discuție două încercări aparte, sărăcia și bogăția. Introducând acest subiect delicat, Iacov repetă (v. 2) cuvântul plin de afecțiune, „frate”, pentru a accentua legătura care există în biserică între creștinul bogat și cel sărac. Nici bogăția, nici sărăcia nu ar trebui să tulbure această legătură dintre creștini.

Stare de jos. [„Treaptă de jos”, KJV]. Gr. tapeinos, „în împrejurări umile”, și astfel de rang și ocupație smerite, într-o stare de dependență sau de sărăcie. Expresia aceasta este în contrast cu „bogatul” din versetul 10. Mulți se confruntă cu lipsa financiară. Poate că mulți membri ai bisericii de pe timpul lui Iacov erau disprețuiți și oprimați din cauza lipsei materiale, deși poate că aceasta era cauzată, cel puțin în parte, de convertirea la creștinism. Împrejurările acestea erau o încercare în sensul că puneau la probă „credința” în Dumnezeu și supunerea față de El. „Fratele dintr-o stare de jos” va fi întotdeauna ispitit la gelozie și ranchiună față de fratele său „bogat”; iar fratele „bogat” e în pericolul de a se considera superior față de „fratele dintr-o stare de jos” și de a-l trage pe sfoară.

Să se laude. [„Să se bucure”, KJV]. Literal, „să se laude”, „să se fălească”. Aici Iacov dă o explicație practică a sfatului general prezentat în v. 2. Cu „înțelepciunea” (v. 5) pe care ne-o dă Dumnezeu putem privi viața în adevărata ei perspectivă. Putem vedea lucrurile în lumina eternității. „Înțelepciunea” dă bunurilor pământești adevărata lor valoare și arată că moralitatea este mai importantă decât acestea. De aceea progresul în cele spirituale este mult mai important decât progresul economic. „Lauda” constă în înțelegerea faptului că, în ciuda lipsei materiale, Dumnezeu îi oferă creștinului umil ceva ce depășește fericirea care vine din posedarea bunurilor trecătoare.

Înălțarea lui. [„Prin ceea ce este înălțat”, KJV]. Sau „în starea lui înălțată”. Înălțarea fratelui mai sărac trebuie să constea în binecuvântările spirituale pe care le primește, cum și în bucuriile făgăduite pe care le va avea în veșnicie, care compensează peste măsură de mult lipsa materială de pe pământ. Iacov încearcă să pună în contrast bogățiile fără măsură de mari ale harului lui Dumnezeu cu vremelnicia bunurilor pământești (vezi 1 Ioan 2,16.17). O experiență creștină matură oferă mai multă siguranță decât toată bogăția lumii. Aceia care s-au deprins să privească la problemele vieții din perspectiva divină, care și-au însușit „înțelepciunea” despre care vorbește Iacov (v. 5), se ridică deasupra oricăror încercări care ar veni asupra lor.

Iacov 1:10

10. Bogatul. Adică „[fratele] bogat”, în contrast cu „fratele” sărac din versetul 9. Acum Iacov îl încurajează pe creștinul bogat să se bucure în încercările speciale cu care se confruntă el. Biblia nu dă nicăieri de înțeles că averea în sine este un păcat sau că un om bogat nu poate fi un adevărat urmaș al lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Matei 19,23). Există multe cazuri de creștini buni care sunt bogați în cele materiale, deși cu siguranță că aceștia nu sunt atât de mulți ca cei săraci în bunurile lumii acesteia. Totuși, Scriptura arată clar că bogățiile sunt o mare primejdie în calea unei experiențe creștine veritabile (vezi comentariul de la Matei 6,19–21; Luca 12,13–22).

Cu smerirea lui. [„Cu ceea ce este smerit”, KJV]. Unii comentatori consideră aceste cuvinte strict paralele cu „înălțarea lui” (v. 9). Astfel, săracul trebuie să se bucure de privilegiile spirituale pe care le are, atât prezente cât și viitoare, iar bogatul trebuie să se bucure de smerirea lui creștină și de ocară lumii, și nu de bunurile sale materiale. Cu alte cuvinte, bogatul trebuie să se bucure de faptul că, deși acum e disprețuit ca membru al unei secte persecutate, cândva va fi înălțat ca membru al împărăției veșnice a lui Dumnezeu. În versetele 9 și 10 Iacov subliniază faptul că, indiferent de împrejurările materiale, fratele creștin, fie că

este bogat, fie că e sărac, va găsi motive să se bucure de avantajele credinței creștine.

Alții cred că Iacov vorbește despre cazurile frecvente în secolul I, când bogații care se converteau la creștinism își pierdeau astfel bunurile materiale. Bogatul convertit găsea multe ocazii să-și folosească bunurile materiale. Soarta altora din biserică, care devenind creștini își pierdeau orice mijloc de a-și câștiga existența, îi dădea prilejul să împartă cu ei bogăția. Lucrarea misionară a apostolilor, care era nemaipomenită, chiar fiind comparată cu cea de azi, cerea sprijin financiar, iar membrii bogați ai bisericii colaborau în acest sens. Fără îndoială că erau mulți care își foloseau averea pentru a veni în ajutorul fraților de credință (compară cu AA 105). Prin urmare, bogatul creștin era martor al diminuării averii sale. Dar putea să se bucure de privilegiul de a-și folosi bunurile pentru înaintarea lucrării Domnului Hristos, chiar dacă aceasta însemna pierderea siguranței materiale și un trai mai umil. Acest simț al isprăvniciei dovedit de creștinii din biserică primară cu privire la lucrurile care le fuseseră încredințate de Dumnezeu, este un exemplu valoros pentru creștini de astăzi care sunt binecuvântați din punct de vedere material.

Va trece. Bogatului i se amintește că va veni ziua când va muri. Atunci toate bunurile materiale pe care le-a adunat cu atâta sânguință vor trece în posesia altuia. Creștinul bogat are o vedă cum stau lucrurile în realitate și se bucură de privilegiul pe care îl are, de a-și împărți singur bogățiile înainte de moarte (vezi comentariul la v. 10), chiar dacă făcând așa poate trece prin greutăți economice și i se vor aduce reproșuri.

Bogățiile sunt atrăgătoare, dar, ca și floarea, ele sunt fragile și trecătoare, iar omul care se încrede în averea sa va pieri o dată cu ea, fără să-și fi asigurat cel mai de preț bun, viața veșnică. În felul acesta, fratele care posedă bogății trebuie să reflecte asupra pasajelor din Scriptură care avertizează împotriva încrederii în cele materiale, care pot să dispară repede (vezi comentariul la Matei 6,19; Luca 12,16–21). Creștinul trebuie să își fixeze ochiul credinței lui asupra bogăției spirituale din viața aceasta și asupra bogățiilor veșniciei (vezi comentariul la Matei 19,29).

Floarea ierbii. Iacov folosește o ilustrație din Vechiul Testament (vezi Isaia 40,6) pentru a scoate în evidență cât de trecătoare este viața omului. Compară cu Isaia 51,12, unde se declară că „fiul omului” va „trece ca iarba”.

Iacov 1:11

11. Răsare soarele. Iacov amplifică parabola cu floarea (v. 10), care înainte de a muri are parte de o existență scurtă (compară cu Matei 13,6.21).

Frumusețea înfățișării. Literal, „frumusețea feței”. O dată cu ofilirea și moartea florii dispăre și frumusețea ei. Comparația dintre bogat și floare arată că „frumusețea” lui constă în avantajele pe care le poate aduce bogăția și pe care săracul nu și le poate permite. Acestea pot include o casă frumoasă, mobilă modernă, îmbrăcăminte scumpă, podoabe din pietre prețioase sau metale scumpe, sau orice altceva care poate contribui la aparența exterioară. La vreme de criză economică sau în fața morții toate aceste lucruri se ofilesc, la fel cum frumusețea florii este de scurtă durată.

Așa se va veșteji bogatul. Iacov accentuează avertizarea Domnului Hristos cu privire la comorile pământești, pe care „le mănâncă moliile și rugina” și pe care „le sapă și le fură hoții” (vezi comentariul de la Matei 6,19–21). El îi reamintește creștinului „bogat” că bunurile pământești pot fi pierdute în timpul vieții, și că deși se poate ca lucrul acesta să nu se întâmple, când va muri tot nefolositoare se vor dovedi. Unica bază a bucuriei creștinului bogat se găsește în comuniunea cu Domnul Isus Hristos, deoarece aceasta este singura bogăție care nu se ofilește și nu pierde.

Iacov 1:12

12. Ferice. Gr. makarios (vezi comentariul de la Matei 5,3). Iacov face adeseori aluzie la învățăturile Domnului Isus (vezi Introducerea, tema), în cazul acesta poate la Predica de pe Munte. Se pare că aici își continuă tonul încrezător din versetele 2, 9, 10. Se poate ca omul care are de înfruntat problemele vieții să se considere uneori nenorocos și s-ar putea să fie considerat așa și de alții. Totuși, apostolul dorește să corecteze acest punct de vedere cu o nouă perspectivă, prin care arată care sunt rezultatele răbdării și care este originea ispitelor (vezi v. 14).

Rabdă. [„Suportă”, KJV]. Gr. hupomeno, „a suporta cu statornicie” (vezi comentariul la v. 3).

Ispita. Gr. peirasmos, „încercarea” (vezi comentariul la v. 2), cuprinzând toate lucrurile care pun la încercare sau probează credința și caracterul. Peirasmos sugerează suferințe ca boala, sărăcia sau nenorocirea, precum și ademenirile directe la păcat. Versetul acesta subliniază binecuvântarea care pe care o aduce răbdarea, care îl păstrează pe om nevătămat de încercările prin care trece.

Găsit bun. [„E încercat”, KJV]. Literal, „este aprobat” [dokimos, vezi comentariul de la v. 3]. Creștinul ispitit nu numai că a fost încercat, dar a fost și biruitor în timpul încercării. Creștinul credincios poate fi comparat cu aurul adevărat care rămâne după ce zgura a fost arsă și îndepărtată (compară cu Iov 23,10).

Cununa vieții. Adică acea coroană care e viață, sau care constă în viață. Vezi comentariul la Apocalipsa 2,10. Răsplata pentru răbdarea în mijlocul problemelor de pe acest pământ va fi viața veșnică. Darul vieții veșnice (vezi Romani 6,23) este coroana tuturor darurilor. În timp ce este adevărat că viața veșnică începe în momentul în care omul îi îngăduie Duhului Sfânt să-l stăpânească, această „coroană a vieții” va fi acordată tuturor celor răscumpărați în același timp, la a doua venire a Domnului Hristos (vezi comentariul la Ioan 3,16; 11,25; 2 Timotei 4,8; 1 Ioan 5,11.12).

Dumnezeu. [„Domnul”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestui cuvânt, deși din context reiese clar că Domnul este Cel care făgăduiește. El promite în mod personal darul vieții veșnice tuturor celor care acceptă planul de mântuire (vezi comentariul la Ioan 3,16).

Celor ce-L iubesc. Condiția pentru viață veșnică este clar descoperită omului. Credința în Dumnezeu (vezi Romani 3,28; 4,5.13) și iubirea pentru El reprezintă răspunsul sincer al omului la invitația lui Dumnezeu la mântuire. Nu putem să-L iubim pe Dumnezeu dacă nu suntem dispuși să ne încredem în El pe deplin și să credem că ceea ce ne cere El este lucrul cel mai bun pentru noi.

Iacov 1:13

13. Nimeni ... să nu zică. Ideea că zeii erau răspunzători pentru ispitele omului și pentru păcatele care decurgeau de aici era întâlnită mai ales printre grecii din timpul lui Iacov și se pare că pătrunsesse, în oarecare măsură, și în gândirea creștinilor. Tocmai aceasta a fost acuzația pe care I-au adus-o primii oameni lui Dumnezeu după ce au păcătuit (Geneza 3,12.13). Adam L-a considerat vinovat pe Dumnezeu pentru că o crează pe Eva, soția sa, iar Eva, la rândul ei, Îl învinuia pentru că îl așezase pe șarpe în grădina Eden. Avertismentul lui Iacov este oportun în orice timp, pentru ca nu cumva omul, indirect și poate inconștient, să pună pe seama Făcătorului său ispitele pe care le întâmpină zilnic.

Ispitit. Gr. peirazo, „a încerca”, „a pune la probă”, folosit aici într-un sens negativ, de ademenire la rău (vezi comentariul la v. 2, 3). Iacov lămurește că suferințele, încercările și problemele pe care fiecare creștin le întâmpină nu ar trebui niciodată să fie înțelese ca permise de Dumnezeu cu scopul de a-i ispiti pe oameni la păcate. Dumnezeu permite ca oamenii să dea piept cu încercările, dar niciodată cu intenția ca vreun om să dea greș. În această privință Dumnezeu se aseamănă cu meșterul rafinor, care pune mineralul prețios în creuzet, cu nădejdea că să obțină metalul cel mai curat – nu cu intenția de a aduna zgură. Satana însă ispitește cu intenția de a cauza înfrângere, și nu de a întări caracterul vreunui om (vezi comentariul la Matei 4,1). „Suferința este pricinuită de Satana și este îndreptată de Dumnezeu pentru scopuri sfinte” (DA 471).

Nu poate fi ispitit. Gr. apeirastos, „de neispitit”, „neispitit”. Iacov arată că e de neconceput ca Dumnezeu să-i ispitească pe oameni la păcat. El nu poate fi ispitit cu dorința de a-i ispiti pe oameni să facă răul. Deși Dumnezeu îi acordă fiecărui om libertatea de a alege, El nu trebuie să fie acuzat de faptele rele pe care această libertate le face cu putință. Iacov infirmă categoric acuzația că Dumnezeu i-ar ispiti pe oameni să păcătuiască.

Iacov 1:14

14. Fiecare este ispitit. Dacă Dumnezeu nu este sursa ispitei, atunci apare inevitabil întrebarea: „Cine sau care este sursa?” Apostolul subliniază că sursa păcatului nu se găsește în afara omului, ci în el.

Când este atras. Sau „când este sedus”. Însăși „pofa” omului îl atrage sau îl ademenește.

„Viciul e-un monstru cu chip așa urât

Că spre-a-l urî ajunge doar a-l fi văzut;

Dar, des privit, deprinși suntem cu fața lui,

Îl suferim întâi, apoi îl îndrăgim, și-ajungem buni amici ai lui!”

ALEXANDER POPE, *Essay on Man*, Epistola II, rândul 217.

Pofta. Gr. *epithumia*, „dorință”, „poftă”, „poftă nestăvilită” (vezi comentariul la Marcu 4,19). Sursa oricărei ispite este însăși „pofta” omului pentru ceea ce este rău. Fiecare persoană are propriile sale poftă, care vin din temperamentul și din experiențele sale. Totuși, faptul că această poftă rea există în interior nu tăgăduiește existența și activitatea unui ispititor din afară, care caută să profite de tendințele noastre slabe (compară cu Ioan 14,30; vezi comentariul de la Matei 4,1–3). Satana și îngerii lui răi sunt sursa reală a ispitei (vezi Efeseni 6,12; 1 Tesaloniceni 3,5). Chiar dacă îl pot ispiti pe om la păcat, ispitele lor nu ar avea putere dacă în om nu ar exista nici o dorință de a răspunde la ademenire. „Nici un om nu poate fi constrâns să păcătuiască. Mai întâi trebuie să fie câștigat propriul lui consimțământ; sufletul trebuie să intenționeze fapta păcătoasă, înainte ca pasiunea să-i domine rațiunea sau ca nelegiuirea să triumfe asupra conștiinței” (MYP 67). Natura ispitei, astfel definită, înlătură orice gând că Dumnezeu îl ispitește pe om sau că Satana e de fapt răspunzător în totalitate de căderile spirituale ale omului. Omul cade înainte de a veni ispita, din cauza dorinței de a satisface o anumită poftă care e contrară voinței lui Dumnezeu.

Momit. Gr. *deleazo*, „a ademeni cu o momeală”, „a seduce”. După cum un pește este ademenit la pieire prim momeala din cârlig, tot așa oamenii sunt ispitiți să cadă în păcat prin momeala înșelăciunii și lîngușeala păcatului. Păcatul nu ar avea forță și ar putea să biruie dacă nu ar fi înșelător. Faptul acesta este evident când se ia în considerație trista istorie a bărbaților și femeilor care păcătuiesc, de la Eva și Adam și până astăzi (vezi comentariul de la Geneza 3,1–6).

Iacov 1:15

15. Apoi. Adică pasul următor.

Pofta. Aici, pofta rea (compară cu v. 14), care cheamă păcatul. „Pofta”, sau „dorința”, în sine nu trebuie identificată cu „păcatul”. Există dorințe naturale sau legitime, pe care Dumnezeu le-a așezat în om la creațiune, ca de pildă dorința de hrană, de confort fizic, dorința de a fi părinte și de a fi acceptat de ceilalți. Totuși, când încearcă să îndeplinească aceste nevoi fundamentale pe căi contrare planului lui Dumnezeu, omul flirtează cu păcatul și îngăduie să fie ademenit la fapte păcătoase. Vezi comentariul de la Matei 4,1–4.

Zămislit. Dacă e hrănită și cultivată, dorința căreia nu i s-a pus frâu dă cu timpul naștere la fapte păcătoase.

Dă naștere. Gr. *tikto*, „a da naștere”, „a produce”.

Păcatului. Aceasta este o dovadă că atunci când i se permite dorinței (poftei) rele să pună stăpânire pe minte, rezultatul nu poate fi altceva decât păcat.

Făptuit. [„Sfârșit”, KJV]. Sau „isprăvit”, „ajuns la maturitate. Înainte de a se dezvolta pe deplin, s-ar putea ca păcatul, din cauza naturii lui înșelătoare, să fie ușor confundat cu un lucru bun. Dar când s-a „sfârșit”, sau „a crescut pe deplin”, devin evidente rezultatele lui distrugătoare.

Moartea. Păcatul distruge prietenia, relațiile familiale, viitorul promițător și respectul de sine. Indiferent cât de viclean ar fi camuflajul său, rezultatul inevitabil al păcatului este deteriorarea și moartea (vezi comentariul de la Romani 6,23) atât spirituală cât și fizică. „Moartea” la care se face referire aici nu este doar prima moarte, de care au parte toți (vezi comentariul de la Romani 5,12; compară cu 1 Corinteni 15,22), ci moartea a doua, anihilarea definitivă (vezi comentariul de la Apocalipsa 20,6). Dumnezeu nu este autorul morții, ci al vieții. De aceea El nu este nici autorul păcatului, care aduce moartea. Moartea,

indiferent ce formă ia, trebuie văzută ca rezultat al păcatului, iar păcatul aduce, în mod natural și inevitabil, moartea.

Iacov 1:16

16. Nu vă înșelați. [„Nu vă rătăciți”, KJV]. Sau „nu vă abateți”, „nu vă înșelați”. Scopul lui Satana este să orbească ochii omului cu privire la rolul lui Dumnezeu în istoria păcatului. Cea mai mare parte din aceste filozofii și religii sunt construite pe concepții false, prin care Satana încearcă să desfigureze caracterul lui Dumnezeu. Iacov nu vrea ca cei credincioși să creadă că Dumnezeu poartă răspunderea pentru păcat și pentru relele produse de acesta. Următoarele două versete oferă dovezi în plus în acest sens, ca nu cumva unii să mai fie înclinați să-și închipuie că Dumnezeu este, în vreun fel oarecare, răspunzător de ispită.

Prea iubiții mei frați. Vezi versetul 2.

Iacov 1:17

17. Orice. Dumnezeu este unica sursă a darurilor spirituale și fizice, date creștinilor sau necreștinilor.

Ni se dă. Gr. dosis, literal, „actul dăruirii”. Orice impuls de a da vine de la Dumnezeu. Este natura lui Dumnezeu să dea (vezi v. 5), iar ca răspuns la exemplul Său și la îndemnul Duhului Sfânt, oamenii împart unii cu alții bunurile lor.

Bun. Este puternic contrastul dintre acest cuvânt, care descrie modul în care se raportează Dumnezeu la oameni, și cuvintele „ispitit” și „pofța” din versetele 14 și 15. Dumnezeu nu le dă oamenilor daruri care să le dăuneze (vezi comentariul de la Matei 7,11).

Dar. Gr. dorema, „cadou”, „binefacere”, „dar”. În Noul Testament cuvântul acesta este folosit doar aici și la Romani 5,16.

Desăvârșit. Este exclus orice element al răului.

De sus. Adică de la Dumnezeu (vezi comentariul de la Ioan 3,3.31). Dumnezeu lucrează prin oameni și, în măsura în care gândirea lor este corectă, ei dezvăluie o parte a adevărului pe care Dumnezeu dorește ca omul să-l înțeleagă (compară cu Ed 14).

Pogorându-se. [„Venind”, KJV]. Acesta este argumentul final al lui Iacov împotriva erorii că Dumnezeu, fie direct, fie indirect, este sursa ispitei. Datorită bunătății Sale „desăvârșite”, omul poate fi sigur că Dumnezeu nu trimite necazurile, care vin din afară, sau ispitele, care vin dinăuntru.

Tatăl. Aici în sensul de „Creator” (vezi Maleahi 2,10; Evrei 12,9; Iov 38,28).

Luminilor. Având în vedere contextul, se pare că aici se face referire la corpurile cerești (vezi Psalmi 8,3; Amos 5,8). Pentru pământul nostru, cel mai de seamă dintre acestea e soarele, o sursă indispensabilă de binecuvântare pentru lumea noastră. Totuși, splendoarea corpurilor cerești e numai o slabă ilustrație a gloriei lui Dumnezeu, care locuiește „într-o lumină de care nu te poți apropia” (1 Timotei 6,16). „Lumina” este adesea socotită egală cu „viața”, pentru a oferi înțelegerii omenești splendoarea de nedescris a lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Matei 5,14; Ioan 1,4.9).

Nici schimbare. Sursele fizice de lumină variază în intensitate. Chiar și soarele pare că se schimbă de la răsărit la apus și de la sezon la sezon. Dar Dumnezeu nu își schimbă starea sufletească sau scopul. El este pururea un Dumnezeu neschimbător, pururea doritor să-i salveze pe oamenii din această lume pierdută, prin orice mijloc cu putință. Acest lucru este într-un fericit contrast cu dispozițiile sufletești capricioase și schimbătoare atribuite zeilor păgâni.

Umbră de mutare. Nu numai că la Dumnezeu nu este schimbare, dar nu există nici măcar cea mai slabă scuză plauzibilă pentru ca oamenii să-L acuze de nestatornicie.

Iacov 1:18

18. Voia. Sau „scop intenționat”, „decizie deliberată”. „Voia” lui Dumnezeu pentru noi este în

contrast cu voia omului, care este adesea supusă poftelor omenești (vezi comentariul de la v. 14, 15).

Născut. Gr. tikto (vezi comentariul de la v. 15). În loc de a fi cauza păcatelor noastre, Dumnezeu este izvorul oricărei crâmpiei de sfințenie care s-a dezvoltat vreodată în inimile oamenilor. După cum copiii seamănă cu părinții lor, tot așa și creștinii renăscuți vor crește spiritual pentru a reflecta caracterul Tatălui lor ceresc. Un creștin adevărat este o persoană diferită de ceea ce a fost înainte de convertire, ca și cum ar fi fost conceput iarăși și născut din nou din punct de vedere fizic.

Cuvântul adevărului. Adică Evanghelia mântuirii (vezi comentariul de la Efeseni 1,13). Pavel exprimă lucrul acesta mai lămurit: „V-am născut în Hristos Isus, prin Evanghelia” (1 Corinteni 4,15; vezi și 1 Petru 1,23.25). Convertirea este produsul unei depline supunerii față de principiile Scripturii. Procesul creșterii, urmând după nașterea din nou, depinde de cât de mult se conformează viața Cuvântului lui Dumnezeu.

Pârgă. [„Cele dintâi roade”, KJV]. Aducerea ca jertfă a „celor dintâi roade” era un simbol al consacrării întregii inimi (vezi comentariul de la Exodul 23,19). În timp ce se zicea că primele roade erau cele mai bune și ajungeau primele la maturitate, ele erau și o garanție a recoltei care urma. Hristos este „pârga celor adormiți”, o garanție a învierii viitoare (vezi 1 Corinteni 15,20.23). Expresia aceasta este obișnuită în Noul Testament (vezi și Romani 8,23; 16,5; Apocalipsa 14,4). Aplicând termenul acesta la credincioși, apostolul îi alătură calificativul „un fel de”. Voia lui Dumnezeu pentru oameni este ca ei să devină ca El, iar datoria bisericii este să-l ajute pe creștinul nou născut să crească până când se apropie de „înălțimea staturii plinătății lui Hristos” (Efeseni 4,13).

Iacov 1:19

19. Știți bine. [„De aceea”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „să știți” sau „știți”. Indiferent de exprimare, versetul acesta trage concluzia că, întrucât Dumnezeu este sursa binelui și nu ispitește pe nimeni, și întrucât El a lucrat nașterea din nou în fiecare creștin și i-a oferit onoarea de a fi „un fel de pârgă”, creștinul ar trebui să pună în practică principiile Evangheliei pe care a ajuns să le cunoască.

Prea iubiții mei frați. Vezi comentariul la versetul 2.

Grabnic la ascultare. Deși membrii bisericii sunt născuți din nou prin Cuvânt (vezi v. 18), aceasta nu-i scutește de a continua să asculte de „Cuvânt”. Din contră, ei trebuie să-l asculte cu mai multă atenție și râvnă, chiar așa cum spune Domnul: „Cine are urechi de auzit, să audă” (Luca 8,8; 14,35 etc.). Pavel îi îndeamnă pe membrii bisericii să crească fără încetare „în cunoștința lui Dumnezeu” (vezi comentariul de la Coloseni 1,10; vezi 2 Petru 1,5). Deși aceasta este, evident, intenția primară a expresiei, sensul ei cu siguranță cuprinde și sugestia generală ca oamenii să fie mai dispuși să asculte decât să vorbească.

Încet la vorbire. Având în vedere că în epistola aceasta se face de mai multe ori referire la limba neînfrânată (cap. 1,26; 3,1–18; 4,11), reiese că Iacov întâlnește adesea, în rândurile bisericii, problema vorbirii pripite. Răul acesta este menționat și în alte părți din Scriptură (vezi Proverbe 10,19; 17,27.28; Eclesiastul 5,2). Aici se pune accentul pe cât de important este să fii încet în a începe să vorbești, nu a vorbi încet.

Zăbavnic la mânie. [„Încet la mânie”, KJV]. Mai presus de ceilalți, un creștin ar trebui să fie în stare să se stăpânească (vezi Iov 5,2; Proverbe 15,18; 16,32; 19,19; 22,24; 25,28; 27,3; Romani 12,18). Cele trei îndemnuri din acest verset sunt date în lumina privilegiului prezentat în Iacov 1,18. De pildă, cei care împlinesc voia lui Dumnezeu în viața lor vor fi cunoscuți pentru dorința de a învăța continuu adevărul, pentru stăpânirea lor de sine, neimpunându-le altora adevărul, și pentru tactul manifestat față de cei care nu împărtășesc aceleași opinii ca ei.

Iacov 1:20

20. Mânia. Într-o controversă pe teme religioase mânia este foarte nepotrivită și dăunătoare. O persoană mânioasă în zelul ei pentru Domnul nu cunoaște duhul lui Hristos. Încă mai este adevărat faptul că „un creștin amabil, curtenitor este cel mai puternic argument ce poate fi adus în favoarea creștinismului” (GW 122).

Neprihănirea lui Dumnezeu. Caracterul unui Părinte iubitor nu este reflectat printr-un membru al

bisericii cu un temperament nestăpânit. Declarația aceasta sugerează un adevăr cunoscut de toți, că mânia are rezultate opuse neprihănirii. Ea nu ne determină să îmbrățișăm adevărul, ci ne face să ne împotrivim lui. Ea nu vindecă, ci rănește.

Iacov 1:21

21. De aceea. Iacov trece acum la o aplicație practică a principiului general expus în versetul 20.

Lepădați. [„Lăsați deoparte”, KJV]. Sau „dezbrăcați-vă”, ca de îmbrăcăminte. (Vezi Efeseni 4,25; Coloseni 3,9; 1 Petru 2,1.)

Orice necurăție. După cum un om se dezbracă de o îmbrăcăminte murdară, tot așa creștinul trebuie să lepede „orice necurățirea” a minții și a sufletului.

Revărsare. [„Surplus”, KJV]. Gr. perisseia, „abundență”, „rest”. Orice rău este un lucru în plus în viața creștinului. El trebuie să depună toată sânguința pentru a îndepărta orice nedesăvârșire de caracter care mai există.

Răutate. Gr. kakia, „dușmănie”, „răutate”, „ranchiună” (vezi Efeseni 4,31; Coloseni 3,8; Tit 3,3). Spiritul de amabilitate și smerenie, atât în a primi învățătura creștină cât și în a împărtăși altora, este ținta practică pentru fiecare membru al bisericii. Problema limbii neînfrânate ar putea fi eliminată dacă membrii bisericii ar lăsa la o parte „răutatea” și bănuiala.

Blândețe. Gr. prautes, „amabilitate”. În ce privește adjectivul praüs, vezi comentariul de la Matei 5,5. Blândețea este opusul „mâniei” din versetul 20, care le ia oamenilor dispoziția de a învăța. Blândețea nu este o slabă apreciere de sine, ci un spirit modest, delicat, tolerant, calm și iertător.

Cuvântul sădit. [„Cuvântul altoit”, KJV]. Mai bine „Cuvântul sădit”. Evanghelia este darul lui Dumnezeu și este semănată în solul inimii (vezi comentariul de la Matei 13,3–8). Mântuirea nu este rezultatul studiului personal sau al vreunei alte realizări a omului. „Cuvântul” este „sădit” înăuntrul omului când el alege să trăiască principiile Scripturii.

Vă poate mântui. [„E în stare să mântuiască”, KJV]. „Cuvântul” poate fi comparat cu „Evanghelia”, despre care Pavel declară că este „puterea lui Dumnezeu” (vezi comentariul de la Romani 1,16). Scriptura descoperă această veste bună a puterii divine, care stă la dispoziția tuturor. Când, prin puterea lui Dumnezeu, un om trăiește conform principiilor din „Cuvânt”, el este călăuzit de „Cuvântul sădit” (vezi comentariul de la Romani 10,17).

Iacov 1:22

22. Împlinitori. Iacov se referă la Predica de pe Munte (vezi Introducerea, tema; Matei 7,21–29). Iacov face referire la îndemnul anterior, de a fi „grabnic la ascultare” (Iacov 1,19). Nu e de ajuns să ne aducem aminte de ceea ce auzim și nici măcar să fim în stare să-i învățăm pe alții. Trebuie să practicăm cu stăruință „Cuvântul adevărului” (v. 18) în viața noastră. În felul acesta învățătura lui Iacov este în perfect acord cu cea a lui Pavel: „Pentru că nu cei ce aud Legea sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu, ci cei ce împlinesc legea vor fi socotiți neprihăniți” (Romani 2, 13).

Nu numai ascultători. Cu siguranță că prin aceste cuvinte nu sunt condamnați cei ce aud „Cuvântul adevărului” citit și explicat. Răul stă în a auzi „numai” și în a nu aplica în viață „Cuvântul” (vezi comentariul de la Matei 7,21–27; Romani 2,13).

Înșelându-vă. Gr. paralogizomai, „a înșela”, „a înșela prin raționamente false”. Cineva este înșelat când acceptă raționamente false. Ascultătorul se înșeală singur când crede că simpla ascultare a Cuvântului, discuțiile lungi cu privire la adevăr sau calitatea de membru al bisericii sunt suficiente pentru mântuire. Trebuie să aibă loc o deplină transformare a vieții prin puterea Duhului Sfânt, care dă putere credincioșilor să fie „împlinitori ai Cuvântului”.

Iacov 1:23

23. Nu-l împlinește cu fapta. [„Nu e un împlinitor”, KJV]. Simpla auzire produce numai impresii

trecătoare și convingeri momentane cu privire la datorie. Creștinul sincer învață pentru ca să poată face voia lui Dumnezeu, nu doar să o cunoască.

Privește. Adică cercetează cu atenție. Se pare că un om care privește în oglindă vrea să cunoască realitatea. La fel, „un ascultător al Cuvântului” ar trebui să încerce, ca o consecință a lucrurilor auzite, să-și vadă starea spirituală. Dar aceasta nu este de ajuns; trebuie să și acționeze în consecință.

Fața firească. După cum o oglindă reflectă chipul murdar sau pătat al unui om, tot așa Legea lui Dumnezeu descoperă starea morală, deformată de defecte și pătată de păcat. Auzirea și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu sunt ca și privitul într-o oglindă. Văzând preceptele desăvârșite ale Legii, așa cum a fost ea trăită de Domnul Isus Hristos, ajungem să ne dăm seama de păcatele și defectele noastre. Oglinda adevărului nu lingușește niciodată. Pavel nu și-a dat seama cât de păcătos este până când nu s-a privit în oglinda legii. Înainte de a cunoaște legea el credea că stă bine, că este „viu”, dar când a înțeles standardele ei înalte și-a dat seama că este mort spiritual (vezi comentariul de la Romani 7,9).

Oglindă. Oglinzile din vechime erau făcute din metal lustruit, nu din sticlă.

Iacov 1:24

24. Pleacă. În momentul când pleacă de la oglindă, își uită înfățișarea. Sinceritatea și intențiile unui om sunt testate prin răspunsul său la Cuvântul lui Dumnezeu. Cei care sunt „numai ascultători”, fie din cauza amânării momentului deciziei, fie din cauza „raționamentelor false” (vezi comentariul de la v. 22), aleg să nu-și predea viața lui Dumnezeu. Omul care doar ascultă poate fi comparat cu sămânța care cade „lângă drum” (Matei 13,4).

Uită îndată. Apostolul nu se referă neapărat la intenția de a uita, ci la ce se întâmplă în mod inevitabil atunci când lipsește sinceritatea. Fără decizia sinceră de a face voia lui Dumnezeu, așa cum este ea descoperită, chiar și cea mai bună intenție dispare „îndată”.

Iacov 1:25

25. Adânci privirile. Aici începe aplicarea ilustrației cu „oglindea” (v. 24).

Legea. Poate că se face referire la învățătura Domnului Hristos cu privire la Lege, din Predica de pe Munte (vezi comentariul de la Matei 5,17.18). De asemenea este evidentă paralela cu ceea ce spune Pavel cu privire la „lege” (vezi comentariul de la Romani 2,12; 7,12). În capitolul 2 Iacov pune semnul egalității între „lege” și Decalog (v. 10, 11), și se pare că și aici se referă tot la acesta (vezi GC 466). Alt loc din Biblie unde se declară că „legea” este „desăvârșită” este Psalmi 19,7. „Legea desăvârșită” poate fi comparată cu „Cuvântul adevărului” (Iacov 1,18) și cu „Cuvântul sădit” (v. 21), a cărui „împlinire” este o veritabilă viață de creștin. „Legea” este o descriere a caracterului lui Dumnezeu – adevăratul standard al neprihănirii – și arată care este legătura cuiva cu Dumnezeu și cu semenii săi. „Legea” deci devine o „oglindea” cu ajutorul căreia omul își poate cântări motivele și faptele.

Desăvârșită. Vezi comentariul la Matei 5,48; Iacov 1,4.

Slobozeniei. Călcătorului de lege i se pare că aceasta îi îngrădește libertatea. Moto-ul „Ascultarea de lege înseamnă libertate” este des întâlnită pe pereții sălilor de judecată și este vrednic de ținut minte de orice creștin. Când, prin harul lui Dumnezeu, omul ia jugul Mântuitorului (Matei 11,28–30), el găsește că legea este în acord cu cele mai de seamă interese ale lui și aduce cea mai înaltă fericire (vezi DA 329). Apoi începe să considere că voia lui Dumnezeu este libertate, iar păcatul robie. Apostolul prezintă legea morală ca norma infailibilă a datoriei (vezi comentariul de la cap. 2,12). Când recunoaștem defectele caracterului pe care ni le arată ea și venim la Domnul Hristos pentru iertare, descoperim că legea deschide calea spre adevărata libertate, deoarece libertatea cea mai de seamă este independența față de păcat. Totuși păzirea legii, fie morală, fie ceremonială, ca un mijloc de îndreptățire, face din ea un jug al robiei (vezi Vol. VI, pag. 933–935; vezi comentariul de la Galateni 2,16).

Stăruie. Numai pentru aceia care „caută” mai întâi „împărăția lui Dumnezeu” (vezi comentariul de la Matei 6,33) va fi legea o cale spre „libertate”. Ea aduce libertate numai aceluia care, prin harul lui Dumnezeu, se obișnuiesc să reflecte caracterul Domnului Hristos (vezi comentariul de la Ioan 8,31–36).

Împlinitor cu fapta. Legea lui Dumnezeu îndrumă și motivează pentru trăirea unei adevărate vieți creștinești. În felul acesta creștinul va face fapte demne de numele său. Fiecare om va fi judecat în cele din urmă „după faptele lui” (Romani 2,6), și numai „legea” îi oferă omului un etalon sigur cu care să-și măsoare faptele (vezi comentariul de la Romani 2,6.13).

Fericit. [„Binecuvântat”, KJV]. Nu există limită a „binecuvântărilor” care se revarsă asupra acelor care se predau pe deplin voinței lui Dumnezeu (vezi Psalmi 1,1–3; Matei 19,29).

În lucrarea lui. Literal, „în fapta lui”. El va fi binecuvântat chiar în ascultarea de Legea lui Dumnezeu (vezi Psalmi 19,11). Ascultarea în sine nu este sursa binecuvântării, deoarece aceasta ar însemna că omul poate obține neprihănirea prin fapte; ci împlinirea voinței lui Dumnezeu înlătură barierele care altfel îl despart de binecuvântarea divină.

Iacov 1:26

26. Dacă ... cineva. Acum Iacov încheie cu o aplicație practică a comparației sale dintre simplul „ascultător” al legii și „împlinitorul” „fericit”.

Crede. [„I se pare”, KJV]. Gr. dokeo, „a crede”, „a presupune”. Este vorba despre ce crede cineva cu privire la sine, ce își închipuie că e și ce „pare” pentru ceilalți. Aici Iacov își amplifică avertizarea din versetul 22, și anume că doar cunoașterea adevărului nu înseamnă adevăratul creștinism. A crede așa ceva este autoamăgire.

Religios. Gr. threskos, „religios”, mai ales cu privire la religia exterioară. S-ar putea ca cineva să creadă că simpla formă exterioară a religiei este creștinism adevărat. Poate să își închipuie că participarea regulată la serviciile divine, darurile substanțiale și pozițiile de răspundere în biserică sunt „religiunea” plăcută lui Dumnezeu (v. 27). El nu înțelege că toate aceste manifestări exterioare se vor dovedi zadarnice (vezi comentariul de la Matei 6,1–7.16–18).

Înfrânează. Iacov compară o limbă nesăbuită, nestăpânită cu un cal fără frâu. Atât o limbă cât și un cal fără frâu îi pun în primejdie pe toți cei care sunt în apropiere. Apostolul stăruie pe lângă frații săi de credință să se obișnuiască să fie atenți în vorbire (vezi v. 19), aceasta reflectând interiorul cuiva (vezi comentariul de la Matei 12,34–37). Unii cred că râvna de a vorbi despre „religie” este dovada adevăratei religii, dar Iacov îi îndeamnă pe creștini să facă ce este drept și nu doar să vorbească despre ce este drept. „Religiunea” exterioară este necesară, dar dacă limba este neînfrânată sau dacă este permis oricare alt păcat, va fi evident că interiorul încă nu a fost transformat de harul lui Dumnezeu.

Înșeală. Nici o înșelăciune nu este mai lamentabilă decât autoamăgirea. O aparență de neprihănire s-ar putea să câștige lauda oamenilor, care privesc numai la exterior (compară cu 1 Samuel 16,7). Înainte ca omul să poată trăi smerit (v. 21) înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, inima trebuie motivată de „legea desăvârșită” (Iacov 1,25).

Zadarnică. Gr. mataios, „nefolositoare”, „fără rost”, „fără noimă” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,17). Evlavia exterioară și faptele bune ajung să n-aibă nici o valoare dacă nu sunt izvorâte dintr-o sinceră dorință ca fiecare gând și fiecare faptă să se fie în acord cu „legea desăvârșită, care este legea slobozeniei”.

Iacov 1:27

27. Religiunea. Gr. threskeia, „religie”, mai ales religia exprimată prin închinare. Însă apostolul nu definește aici „adevărata religie”, ci atrage atenția la faptul că în mod natural experiența inimii se manifestă prin dovezi exterioare. În versetul acesta nu găsim o descriere exhaustivă a religiei, ci numai două exemple de fapte izvorâte din adevăratul spirit religios. Vezi comentariul de la Mica 6,8.

Curată. Vezi comentariul de la Matei 5,8.

Neîntinată. Pentru a se păstra neîntinată fariseii se sprijineau pe formele rituale, dar sufletul lor era pătat (vezi comentariul de la Marcu 7,1–23). Aici Iacov atrage atenția la niște dovezi superioare de „religie curată”.

Dumnezeu, Tatăl nostru. [„Dumnezeu și Tatăl”, KJV]. Sau „Dumnezeu, și anume Tatăl”, adică „Dumnezeu Tatăl”. Adevărata religie ne învață să facem totul ca și cum am fi în prezența lui Dumnezeu. Mai mult chiar, Dumnezeu ne cunoaște atât faptele cât și motivele (vezi comentariul de la Matei 6,1–18). Dacă nu au o motivație corectă, nici chiar faptele bune menționate aici nu sunt dovada unei „religiuni curate și neîntinate”. Mulți fac fapte de caritate numai pentru a-și mări prestigiul înaintea oamenilor sau poate gândindu-se la reducerea impozitelor pe venit.

Să cercetăm. Gr. episkeptomai, „a vizita”, cu sensul de a se îngriji de cineva. Substantivul înrudit, episkopos, este tradus „supraveghetor” sau „episcop” (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 11,30). „Episcopul”, sau „prezbiterul”, ar trebui să fie un exemplu pentru toți credincioșii, prin practicarea unei „religiuni curate”, așa cum este ea definită aici, dând în felul acesta pe față o inimă plină de iubirea lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Psalmi 68,5).

Orfani. Gr. orphanoi, „orfani” (vezi comentariul de la Ioan 14,18).

Văduve. Fără îndoială că destinatarii acestei epistole cunoșteau bine practicile fariseilor, care încercau să aibă avantaje de pe urma văduvelor (vezi comentariul de la Matei 23,14). Orfanii și văduvele au nevoie de mângâierea și încurajarea prietenilor, nu doar de sprijin financiar.

Să ne păzim. Exercitând adevărata putere a voinței, creștinul se străduiește să-I servească lui Dumnezeu, în același timp rugându-se și depinzând cu totul de El (vezi Ioan 17,15; Iuda 24). Numai acela care își unește efortul cu atotputernicia lui Dumnezeu va birui în lupta spirituală.

Neîntinați. [„Nepătați”, KJV]. Gr. aspilon, „fără pată, din punct de vedere moral” (vezi 1 Timotei 6,14).

Lume. „Lumea”, așa cum este astăzi, înseamnă principii și practici rele, contrare voinței lui Dumnezeu (vezi Ioan 17,14–16). Credinciosul cu adevărat convertit va evita orice gând sau faptă care să-l păteze cu murdăria „lumii”.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

2 6T 365

4 CH 381; MH 231; ML 15, 97; 4T 39; 7T 131

5 CT 360; DA 313, 363; Ed 191, 231; Ev 327; FE 299, 441; GW 417; MH 208; MYP 124; PK 31; PP 248, 384; TM 323, 325, 376, 478, 499; 2T 152; 5T 322, 427

5, 6 2T 643; 5T 725; 8T 106

5–7TM 193; 2T 130

5–8FE 437

6 ML 8

6, 7 1T 121

6–8FE 300

7 PP 384

8 2T 234

10 Ed 183; PK 548

- 12 COL 155; 4T 522; 5T 71
- 13 MB 116
- 14 4T 623
- 15 5T 177
- 23 17 CT 554; Ed 50; GC 66; MH 233; MM 92, 213; PP 33, 373, 630; SC 21; 5T 315; 6T 175; 8T
- 19 SL 16; 2T 83; 8T 167
- 19, 20 2T 164, 426
- 20 2T 52
- 21 2T 91
- 21–24FE 460
- 22 AA 558; CSW 94; Ev 344, 515; MH 466; SL 60; TM 266, 454; 2T 694; 3T 53; 4T 188; 6T 153; 8T 51, 323
- 23, 24 TM 344; 2T 452; 4T 398
- 23–253T 116; 4T 59
- 23–27TM 125
- 25 GC 466, 467; SL 81; 1T 508, 523, 708; 4T 294; 5T 537
- 25–27FE 461
- 26 2T 54, 86, 185; 4T 331
- 27 AA 579; CH 507, 535, 629; CS 46, 163, 299; FE 290; GW 305; MH 205; ML 239; MYP 142; PP 369; 1T 133, 190, 285; 2T 25, 239, 252, 506; 3T 239, 377, 516, 522, 528; 4T 495; 5T 215, 482; 6T 263, 281, 422; 8T 295; 9T 150; WM 35, 218

Iacov 2:1

1. Frații mei. Vezi comentariul la cap. 1,2. Este foarte potrivită această formulă de adresare în deosebi din cauza accentului pus aici asupra principiului egalității. Dacă membrii bisericii se păstrează „nepătați de lume” (cap. 1,27), atunci vor nu vor face discriminări între frații bogați și cei săraci.

Să nu țineți. Contextul sugerează că în biserică cei bogați fuseseră favorizați. Sfatul apostolului avea deci în vedere o problemă reală a bisericii de atunci

Credința Domnului nostru Isus Hristos. În versiunea greacă sensul poate fi „credința Domnului nostru” sau „credința în Domnul nostru”. Din context reiese că aici este intenționat al doilea înțeles (vezi comentariul de la Marcu 11,22; Efeseni 3,12).

Slavei. Compară cu 1 Corinteni 2,8. Domnul Isus are toate prerogativele Dumnezeirii (vezi Vol. V, p. 919). El este „Împăratul slavei” (Psalmi 24,7). Privind lucrurile din perspectiva veșniciei, chiar și cel mai bogat dintre oameni este sărac în comparație cu cel neprihănit, care are parte de moștenirea Domnului „slavei” (vezi comentariul de la Romani 8,17).

Căutând la fața omului. Gr. prosopolepsiai, „părtinire” (vezi comentariul de la Romani 2,11). Păstrându-se „neîntinați de lume” (Iacov 1,27), creștinii ar trebui să aibă grijă ca nu cumva să-și aleagă slujbașii din biserică ținând cont de bogăție și de statutul social, și nu de darurilor spirituale necesare.

Iacov 2:2

2. Căci. Acum Iacov ilustrează practic primejdiile părtinirii.

Adunarea. Gr. sunagoge, „adunare”, „întrunire”. Acesta este singurul lor din Noul Testament unde cuvântul sunagoge este folosit pentru biserica creștină.

Cu un inel de aur. Gr. chrusodaktulios, „cu un inel [inele] de aur pe degetul [degetele] lui”. De obicei inelele erau purtate de oamenii bogați.

Strălucitoare. [„Arătoasă”, KJV]. Gr. lampros, „strălucitor”, „luxos”, „splendid” (compară cu Luca 23,11; Apocalipsa 18,14).

Îmbrăcat prost. [„Veșminte urâte”, KJV]. Adică haine nespălate și ponosite, în contrast cu îmbrăcămintea elegantă a bogatului. Se pare că aici Iacov se referă la aceia care vin din întâmplare la serviciul de închinare al creștinilor, nu la membrii bisericii. Este evident că acești vizitatori erau tratați potrivit stării materiale, unul fiind neglijat, iar celălalt onorat.

Iacov 2:3

3. Puneți ochii. [„Aveți respect”, KJV]. Sau „priviți la”, „cinstiți”, cu dorința de a intra în grațiile cuiva.

Strălucitoare. [„Bătătoare la ochi”, KJV]. Gr. lampros (vezi comentariul de la v. 2).

Locul acesta bun. Gr. kalos, despre care unii cred că aici are sensul de „confortabil”, iar alții susțin că înseamnă „plăcut” (vezi RSV). Indiferent de sens, este vorba de respect și servilism.

Șezi. Cel sărac nu are parte de amabilitate din partea lor. Are de ales între a sta nebăgat în seamă, în picioare, lângă perete sau a șede pe podea, la picioarele membrilor sau ale oaspeților mai respectați.

La. [„Sub”, KJV]. Adică jos, lângă scăunelul pentru sprijinit picioarele. Având și un scăunel pentru picioare, și un scaun pe care să stea, această persoană favorizată îl tratează pe sărac ca și cum nu ar fi vrednic nici de cea mai mică atenție.

Iacov 2:4

4. Deosebire. [„Părtinire”, KJV]. Gr. diakrino, „a face deosebire”, „a diferenția” (vezi comentariul de la cap. 1,6). O asemenea părtinire este o dovadă a necunoașterii învățăturilor clare ale Domnului cu privire la smerenie și slujire. Prin această părtinire, bogatul și săracul fiind tratați atât de diferit, membrii bisericii tăgăduiesc prin faptele pretenția că ascultă de umilul Isus (vezi comentariul de la cap. 2,1). Manifestând parțialitate, un asemenea creștin arată că este nehotărât (cap. 1,8), ezitând între Dumnezeu și lume.

Gânduri. Gr. dialogismois, „raționamente”. Apostolul îi numește pe cei părtinitori „judecători”, deoarece prin purtarea lor și-au exprimat judecata. I-au judecat pe bogați și pe săraci după principii necreștine. Deosebirea făcută între bogați și săraci este întemeiată pe un fals simț al valorilor – norma folosită de obicei de „lume” (vezi cap. 1,27). Pentru un adevărat creștin săracul este la fel de valoros ca și bogatul, Golgota dând aceeași valoare tuturor.

Iacov 2:5

5. Ascultați. Iacov îi cheamă la judecată pe acești „judecători” (v. 4).

Frați. Vezi comentariul la cap. 1,2; 2,1.

Ales. Gr. eklegomai (vezi comentariul de la Romani 8,33). Forma de aici a acestui cuvânt grecesc

accentuează faptul că Dumnezeu îi alege oameni pentru Sine. Adică îi alege pe oamenii care obișnuiesc să privească la Isus și să se încreadă în El (vezi comentariul de la Ioan 6,40). Iar Pavel folosește cuvântul eklegomai pentru actul lui Dumnezeu de a alege „lucrurile josnice ale lumii” pentru a întemeia biserica creștină (vezi comentariul de la 1 Corinteni 1,26–28).

Cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia. [„Săracii lumii acesteia”, KJV]. Adică săraci din perspectiva lumii acesteia. Deoarece „lumea” (vezi comentariul de la cap. 1,27) judecă valoarea unui om pe baza bunurilor materiale, adesea săracii sunt disprețuiți de către cei mai avuți. Totuși Domnul Hristos a rostit o binecuvântare asupra lor, declarând că în Împărăția Sa vor ajunge mai ales cei săraci (vezi Luca 6,20–25). Dumnezeu îi alege pe cei săraci nu pentru că sunt săraci, ci pentru că sunt dispuși să-i fie credincioși cu toată inima Domnului Isus și să se încreadă cu totul în El (vezi comentariul de la Matei 6,33). Adesea bogatul face din avuțiile lui un surrogat pentru încrederea în Dumnezeu. Prin urmare, aceasta s-ar putea să nu pară atât de necesară pentru bogat ca pentru sărac.

Bogați în credință. Adică bogați în exercitarea credinței. Același om poate fi sărac în ochii lumii, dar bogat înaintea lui Dumnezeu.

Moștenitori ai Împărăției. Aici Iacov vorbește despre împărăția viitoare a slavei, al cărei plan a fost făcut înainte de intrarea păcatului în lumea noastră (vezi Daniel 7,27; vezi comentariul de la Matei 25,34). Creștinii nu sunt numai moștenitori, ci și „împreună moștenitori” cu Isus și au parte de toate privilegiile pe care le presupune o astfel de onoare (vezi comentariul de la Romani 8,17). Această „împărăție” poate fi comparată cu „cununa vieții” (Iacov 1,12), care de asemenea este dată „celor ce-L iubesc”.

Iacov 2:6

6. Înjosiiți. [„Disprețuiți”, KJV]. Gr. atimazo, „a dezonora”. Prima parte a acestui verset pare să continue ideea din versetul 5. Felul în care se poartă Dumnezeu cu oamenii este opus comportamentului la care se referă aici Iacov. Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii la fel, nefăcând părtinire între ei pe temeiul statutului social. Dacă Dumnezeu i-ar fi judecat și i-ar fi ales pe oameni așa cum făceau acești creștini, atunci cât de puțini dintre ei ar fi fost în biserică și ar fi devenit „moștenitori ai Împărăției” (compară cu 1 Corinteni 1,26)! Necreștinii ar fi putut să creadă că discriminarea este specifică creștinismului, și tocmai această falsă reprezentare a Domnului Isus Hristos vrea Iacov să o evite (vezi comentariul de la v. 1).

Bogații. Adică bogații ca o categorie socială, mai ales iudeii bogați (vezi v. 7). Persecuția din biserică primară era provocată de iudeii care aveau putere politică, mai ales de saducheii (vezi Vol. V, p. 52; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 8,1), care îi asupreau de obicei pe săraci.

Asupresc. Gr. katadunasteuo, „a exercita un control aspru”. Același cuvânt grecesc este folosit și pentru suferințele care vin de la Satana (vezi Faptele Apostolilor 10,38). Creștinii trebuie să-i trateze pe alții așa cum ar dori și ei să fie tratați (vezi comentariul de la Matei 7,12). Iacov le reamintește membrilor părtinitori de nedreptățile pe care li le-au făcut „bogații” și astfel îi îndeamnă să nu îi asuprească și ei pe oamenii săraci care vin la adunările lor.

Judecătoriilor. [„Scaunelor de judecată”, KJV]. Gr. kriteria, „curți de judecată” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 6,2.4). Nu este vorba doar de tribunalele iudaice, deși adesea iudeii bogați erau cei care inițiau persecuția (vezi Faptele Apostolilor 16,19; 17,6; 18,12).

Iacov 2:7

7. Bațjocoresc. [„Hulesc”, KJV]. Cu siguranță că acești bogați care huleau erau fie iudei necredincioși (vezi Faptele Apostolilor 13,45), fie păgâni, deoarece nici un creștin nu ar fi „hulit” numele Domnului Isus Hristos. În primele secole ale erei creștine ascultarea de Hristos făcea viața foarte dificilă.

Ei. În greacă acest cuvânt este accentuat. Se referă la „bogații” din versetul 6. Nu sunt „ei”, acești bogați, cei care Îl hulesc pe Domnul nostru, față de care voi sunteți dispuși să manifestați părtinire?

Frumosul. [„Scumpul”, KJV]. Gr. kalos, „frumos”, „excelent”, „onorabil”.

Nume. Fără îndoială este vorba de numele Domnului Hristos, după care erau cunoscuți ucenicii (vezi

comentariul de la Faptele Apostolilor 11,26) și pentru care sufereau (vezi Faptele Apostolilor 5,41; 1 Petru 4,14–16). Numele Domnului Hristos este „frumos”, sau „onorabil”, deoarece oferă onoare și dă preț celor care-l poartă.

Pe care-l purtați. [„Cu care sunteți numiți”, KJV]. O exprimare asemănătoare este folosită în Faptele Apostolilor 15,17, în discursul ținut de Iacov (vezi Amos 9,12). Iacov declară că, având în vedere faptele arogante ale celor bogați (v. 6), vizitatorul bogat nu merită ca membrii unei biserici să fie părțitori cu el atunci când le vizitează biserica. Ei trebuie să îi respecte pe bogați, dar nu mai mult decât pe cei săraci.

Iacov 2:8

8. Dacă. Literal, „dacă într-adevăr”.

Împliniți. Gr. teleo, „a aduce la îndeplinire”, „a săvârși perfect”. Teleo e mai puternic decât tereo (v. 10). Compară pleroo, „a împlini”, din Matei 5,18, care este folosit cu sensul de „a umple până la vârf”.

Împărătească. Gr. basilikos, „aparținând unui rege”, deci „principal”, „suprem”. Așadar „Legea împărătească” poate însemna fie o lege dată de un împărat, aici Împăratul cerului, fie o lege supremă. Legea iubirii este principiul suprem pe care se bazează toate celelalte legi sfinte. „Legea împărătească”, Decalogul, care mai este numită și „legea desăvârșită” (vezi comentariul de la Iacov 1,25; compară cu GC 466), este bazată pe acest principiu.

Scripturii. Gr. graphe, literal, „scriere”. În Scripturi se găsește regula viețuirii creștine. Iacov, la fel ca scriitorii Noului Testament, folosește termenul graphe făcând referire la Vechiul Testament (vezi comentariul de la 2 Timotei 3,16). Porunca „să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” apare pentru prima dată în Leviticul 19,18 și este susținută și întărită de Domnul Hristos (vezi comentariul de la Matei 5,43; 19,16–19; 22,37–40; Luca 10,27–29; Ioan 13,34).

Bine faceți. Creștinul care împlinește în viața sa această lege desăvârșită se bucură de aprobarea divină. Dar porunca aceasta face referire atât la cel sărac, cât și la cel bogat, deoarece amândoi sunt „aproapele” și ar trebui să fie considerați egali. Dacă îi iubești numai pe „bogați” ca „pe tine”, nu împlinești legea.

Iacov 2:9

9. Căutați la fața omului. Vezi comentariul de la versetul 3.

Faceți un păcat. Se poate ca membrii bisericii să fi crezut că dând o deosebită cinste celor „bogați” împlinesc legea iubirii. Dar tocmai legea aceasta arată că ei păcătuiau, manifestând părtinire în relațiile lor cu oamenii.

Osândiți. [„Convinși”, KJV]. Gr. elegcho, „a convinge [cu dovezi de vinovăție]”, „a demasca” (vezi comentariul de la Ioan 16,8).

Lege. Legea este standardul desăvârșit al neprihănirii, pe temeiul căruia sunt evaluate faptele oamenilor (vezi comentariul de la Romani 3,20; Iacov 1,25).

Călcători de Lege. Gr. parabatai, literal, „aceia care se abat de la calea [adevărată]”.

Iacov 2:10

10. Păzește. Gr. tereo, „a păzi”, „a avea mare grijă de”. Aici Iacov dă ca exemplu un membru al bisericii despre care presupune că ține întreaga lege, cu excepția unei porunci. Dar nu afirmă că o astfel de persoană chiar există în realitate.

Greșește. Gr. ptaio, „a se poticni”, „a nu-și împlini datoria”.

Poruncă. Legea nu este o colecție de porunci separate și izolate; ea este transcrierea perfectă și armonioasă a voinței lui Dumnezeu. Toate poruncile sunt manifestări ale iubirii puse în practică, fie față de Dumnezeu, fie față de semenii. A asculta doar de poruncile care ne convin și a le ignora pe celelalte, chiar

numai una, dă pe față dorința de a face propria noastră voie, și nu pe a lui Dumnezeu. Iubirea dispare și apare păcatul original: voința egoistă.

Vinovat de toate. Călcarea legii, civile sau religioase, nu înseamnă neapărat nerespectarea tuturor poruncilor, este de ajuns nerespectarea uneia singure. Problema fundamentală este loialitatea față de autoritate, și este suficientă o singură încălcare pentru a arăta dispoziția inimii.

„O sticlă care este lovită într-un singur loc se sparge. Legea nu este o colecție de zece popice, dintre care unul poate fi doborât în timp ce celelalte sunt lăsate în picioare. Legea este o unitate, unitatea ei este iubirea; călcarea unei singure porunci înseamnă un atac la adresa iubirii ca un tot” (R. C. H. Lenski, *The Interpretation of the Epistle to the Hebrews and of the Epistle of James*, Wartburg Press, Columbus, Ohio, 1946, p. 572).

După cum un lanț se rupe prin cedarea chiar și a celei mai slabe verigi, după cum o notă poate să strice întreaga armonie a unei melodii, așa cum o rană dăunează întregului corp și așa cum un mădular afectat de lepră face ca omul afectat să fie numit lepros, tot așa cel care calcă o singură poruncă se face vinovat de călcarea întregii legi.

Iacov 2:11

11. Cel. Există un singur Dătător de lege (vezi cap. 4,12), iar legea este exprimarea voinței Sale (vezi comentariul de la Exodul 20,1). Astfel, autoritatea Lui este manifestată în fiecare dintre cele zece porunci rostite la Sinai, și oricine calcă intenționat una dintre aceste porunci se răzvrătește împotriva voinței lui Dumnezeu.

A zis. Probabil se face referire la faptul că Domnul a rostit Cele Zece Porunci (vezi comentariul de la Exodul 20,1; Deuteronomul 5,26).

Să nu preacurvești. Apostolul dă două exemple din Cele Zece Porunci, deși oricare alte două ar fi putut să fie la fel de ilustrative. În Predica de pe Munte Hristos Însuși a citat aceste două porunci, declarând că ele pot fi călcate atât în spirit cât și în literă (vezi Matei 5,21–28). Prin ilustrația aceasta Iacov arată că păzirea unei părți a legii nu anulează călcarea unei alte părți. Nici un judecător pământesc nu va ierta călcarea unei legi numai pentru faptul că inculpatul a respectat multe alte legi. Astfel, membrilor bisericii care își scuză părtinirea față de cei bogați, considerând asta o împlinire a legii iubirii, li se aduce aminte că practica aceasta nu scuză nedreptățile față de cei săraci. Unitatea adevăratei iubiri creștine este astfel distrusă.

Călcător. Vezi comentariul de la versetul 9.

Legii. Astfel spiritul legi este călcat și se dă pe față lipsa predării depline față de voința lui Dumnezeu.

Iacov 2:12

12. Să vorbiți. Rezumând, apostolul îi îndeamnă pe credincioși să se străduiască să trăiască zilnic, atât în vorbire cât și în fapte, conform Legii lui Dumnezeu. Declarația lui Iacov, că oamenii sunt răspunzători pentru cuvintele și faptele lor, îi este specifică și este o nouă aluzie la învățăturile Domnului Hristos (vezi Matei 12,36.37).

Judecați. Raportul vieții fiecărui om va fi într-o zi judecat de Dumnezeu (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 17,31; 2 Corinteni 5,10).

Lege a slobozeniei. Vezi comentariul de la Iacov 1,25. În cele din urmă oamenii vor fi judecați după standardele Decalogului și după celelalte „cuvinte” pe care le-a rostit Domnul Isus (vezi comentariul de la Ioan 12,48). „Păcatul poate să triumfe numai prin slăbiciunea minții și prin distrugerea libertății sufletului. Supunerea față de Dumnezeu înseamnă refacerea omului – readucerea lui la slava și demnitatea de om. Legea divină față de care suntem aduși în supunere este ‘legea slobozeniei’ ” (DA 466). Vezi Mishnah Aboth 6. 2.

Iacov 2:13

13. Judecata. Iacov își încheie sfatul cu privire la favoritismul față de bogați. Avertismentul biblic al judecății nemiloase pentru aceia care nu practică mila este un principiu echitabil și e prezent atât în Vechiul Testament (vezi comentariul de la 2 Samuel 22,26.27; Proverbe 21,13) cât și în Noul Testament (vezi comentariul de la Matei 5,7; 6,15; 7,1; 18,21–35; 25,41–46).

Milă. Gr. eleos, „compasiune”, „milă”, „îndurare”. Vezi comentariul de la Matei 5,7 (vezi Nota Suplimentară de la Psalmi 36; vezi comentariul de la Mica 6,8).

Biruieste. [„Se bucură”, KJV]. Gr. katakauchaomai, „a se veseli de”, „a se fâli împotriva”. Omul milos întâmpină judecata cu încredere, fără frică. El știe că Dumnezeu va fi milos față de cei care dau pe față milă. Având milă, Dumnezeu nu înlătură dreptatea, așa cum L-a acuzat Satana. Crucea a dovedit falsitatea acestei acuzații (vezi DA 761, 762) și a dat pe față splendoarea îndurării divine (vezi comentariul de la Psalmi 85,10).

Iacov 2:14

14. Frații mei. Vezi versetele 1 și 5 ; vezi comentariul de la capitolul 1,2.

Ce-i folosește? Literal, „Ce folos?”, adică pentru mântuire. Aici apostolul trece la un alt aspect al datoriilor practice ale „religiei curate” (vezi comentariul de la cap. 1,27). Probabil că unii membri ai bisericii (cap. 2,1–13) își scuzau respectul față de cei bogați făcând apel la folosirea greșită a legii iubirii. Se pare că alții (v. 14–26) își scuzau lipsa faptelor bune susținând că aveau „credință”.

Credință. Gr. pistis, „convingere”, „încredere” (vezi comentariul de la Evrei 11,1). Se pare că membrul cu pricina susținea că poate să existe credință fără fapte, în timp ce Iacov declară că acea „credință” care nu are ca rezultat „fapte” bune nu are nici o valoare. Credința adevărată este dovedită prin faptele pe care le produce, nu prin simpla mărturisire personală. Cel care pretinde că are „credință” fără „fapte” poate fi comparat cu omul care crede că este religios (compară cu Iacov 1,26), dar nu dă pe față „religiunea curată și neîntinată”.

Fapte. În capitolele 1 și 2 apostolul a subliniat importanța faptelor creștinești. Acum el îi confruntă direct pe cei care, deși mărturisesc că sunt creștini, neglijează „religiunea curată” (vezi cap. 1, 27). Aici, la fel ca în scrierile lui Pavel (vezi comentariul de la Romani 2, 6–10), Iacov subliniază atât necesitatea credinței cât și a faptelor. Faptele devin parte a unei vieți convertite – acele fapte care izvorăsc spontan din credință.

Poate oare credința? Literal, „poate credința fără fapte?” Din versiunea greacă reiese că Iacov așteaptă un răspuns negativ: „Nu, sigur că nu”. Credința care nu-și găsește expresia în fapte bune nu va salva pe nimeni, și nici faptele bune fără credință adevărată (vezi comentariul de la Romani 3,28).

Iacov 2:15

15. Dacă. Iacov dă un exemplu de situație obișnuită care pune adesea la încercare autenticitatea credinței unui creștin.

Goi. Gr. gumnos (vezi comentariul de la Ioan 21,7). Cuvântul acesta face referire la cei îmbrăcați subțire, nepregătiți să facă față vremii neprielnice.

Lipsiți. Acestei persoane îi lipsesc chiar și cele mai esențiale lucruri pentru a trăi.

Iacov 2:16

16. Unul dintre voi. Fără să numească pe cineva, apostolul atrage cu tact atenția asupra acestei purtări inumane, având poate în minte anumite întâmplări reale.

Duceți-vă în pace. O formă obișnuită de rămas bun la iudei și nu numai (vezi Faptele Apostolilor 16,36). Aici ea dă la iveală sustragerea de la datorie: „Duceți-vă și fie ca Dumnezeu sau vreun prieten să vă ajute în nevoile voastre”.

Încălziți-vă și săturați-vă. Pentru a îmbrăca corpul care tremură și pentru a alina chinurile foamei e nevoie de ceva mai mult decât doar de credință. A oferi texte biblice și percepte evlavioase fără ajutorul material necesar, ar fi o crudă bătaie de joc. Din versiunea greacă se înțelege că acești membri ai bisericii considerau că este de datoria altora să aibă grijă de nevoile acestor oameni.

Trebuincioase. Acești credincioși, care se făleau că au „credință”, le refuzau nevoiașilor chiar și cele mai elementare lucruri necesare, deși se pare că aveau posibilități materiale.

La ce i-ar folosi? Această credință goală nu este de nici un folos celor care au nevoie de ajutor material. Și nu folosește nici credinciosului, care pierde încă o ocazie de a-L ajuta pe Domnul Hristos, în persoana celor mai „neînsemnați frați” ai Săi (Vezi 1 Ioan 3,17; vezi comentariul de la Matei 25,41–45).

Iacov 2:17

17. Credința. Adică acea „credință” fără „fapte” din v. 14. O astfel de credință este doar convingerea intelectuală că anumite doctrine sunt adevărate. Mîntea este convinsă din cauza dovezilor copleșitoare din Cuvântul lui Dumnezeu, dar inima rămâne rece și neconvertită.

N-are fapte. După cum numai prin fapte se poate dovedi că este adevărată dorința de bine pentru cei săraci și lipsiți, tot așa și credința nu poate adevărată fără fapte. Credința fără fapte bune este credință numai cu numele, fără principiul viu care să controleze inima (compară cu Romani 2,13; 1 Corinteni 13).

Moartă. Ca și un cadavru, credința fără fapte poate să se asemene cu cea adevărată, dar este fără viață. După cum o viță-de-vie moartă nu poate aduce roade, credința moartă nu produce fapte creștinești veritabile. Amândouă sunt lipsite de valoare.

În ea însăși. Iacov nu compară credința cu faptele, ci o credință adevărată cu o credință moartă. Credința moartă are convingerea existenței lui Dumnezeu, dar se va dovedi fără folos, deoarece această convingere mentală nu îl face pe om în stare să slujească. Pe lângă faptul că e fără de valoare în viața aceasta, credința aceasta moartă nu poate să-l mântuiască pe cel care o are (vezi comentariul de la v. 14).

Iacov 2:18

18. Dar. [„Da”, KJV]. Gr. alla, „dar”. Iacov prezintă aici un dialog imaginar între două persoane. Prima persoană, se pare, un creștin, pretinde că e mântuit numai prin credință, iar a doua persoană, se pare, un iudeu, poate un iudeu creștin, susține că e mântuit prin propriile sale fapte. Iacov nu susține nici unul din cele două puncte de vedere, dar îl provoacă (în ultima parte a versetului) pe cel care susține doar credința.

Arată. Gr. deiknumi, „a demonstra”, „a dovedi”. Iacov își începe argumentația și expune falsitatea opiniei că poate să existe credință fără fapte.

Fără. Este imposibilă credința fără fapte, deoarece fiind un principiu, o atitudine a minții, ea se va manifesta întotdeauna prin acțiuni exterioare. Dacă cineva nu face fapte bune înseamnă că îi lipsește credința adevărată.

Voi arăta. Credința adevărată își va găsi expresia în fapte dezinteresate, deoarece dă naștere la o dorință de a servi oamenilor. Așa au stat lucrurile cu Domnul Hristos și așa se va întâmpla cu toți cei care-I urmează exemplul.

Iacov 2:19

19. Crezi. Iacov admite că o teologie corectă poate fi avea ca rezultat o credință „moartă”.

Dumnezeu este Unul. Această doctrină stă la baza întregii teologii creștine. Credința într-un singur Dumnezeu, atotputernic și personal, îi deosebea pe iudei și pe primii creștini de adepții altor religii.

Bine faci. Compară ironia lui Iacov cu cea a Domnului Hristos din Marcu 7,9. O teologie corectă este de mare însemnătate, dar este numai un mijloc pentru scopul mai important, o viață creștină veritabilă.

Dracii. Gr. daimonia, „demoni” (vezi comentariul de la Marcu 1,23). În ce privește originea

demonilor, vezi 2 Petru 2,4. Nimeni nu se îndoiește că demonii cred în existența lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Marcu 3,11; 5,7). Credința lor poate fi corectă din punct de vedere intelectual, dar cu toate acestea ei rămân demoni. Acum nimeni nu mai poate susține că doctrinele corecte sunt o credință suficientă. Credința care mântuiește transformă viața.

Se înfioară. [„Tremură”, KJV]. Gr. phrisso, „a se zbârli”, „a fi îngrozit”, „a tremura [de groază]”. Demonii sunt atât de convingși de existența lui Dumnezeu încât se înfioară când se gândesc la pedeapsa pe care îi așteaptă în ziua judecării (vezi comentariul de la Matei 25,41; 2 Petru 2,4).

Iacov 2:20

20. Vrei. Gr. thelo, „a fi hotărât”, „a dori”. Este posibilă și traducerea: „Dorești să ști?” Iacov face apel la intelect, deoarece adesea adevărul obstacol la primirea adevărului este ignoranța voită.

Înțelegi. [„Știi”, KJV]. Gr. ginosko, „a înțelege și a aprecia”.

Nesocotit. [„Stupid”, KJV]. Gr. kenos, „lipsit de conținut”, „insuficient” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,14). O credință moartă este o credință goală, deoarece nu poate mântui pe nimeni. Printr-o avertizare solemnă Iacov face apel la acei membri ai bisericii a căror credință nu e mai eficientă decât a demonilor.

Fără. Gr. choris, „lipsit de” (compară cu v. 18). Nu faptele fac credința vie, ci o credință vie va produce fapte bune.

Zadarnică. [„Moartă”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru traducerea „neproductivă”, „sterilă”, „inefectivă”. Indiferent de exprimarea aleasă, sensul este clar – o simplă mărturisire de credință e fără folos (vezi v. 14, 16) atât pentru cel care mărturisește că o are cât și pentru cei în nevoie.

Iacov 2:21

21. Avraam, părintele nostru. Atât creștinii iudei cât și creștinii dintre neamuri sunt descendenți spirituali ai lui Avraam (vezi comentariul de la Romani 4,10–12; Galateni 3,7–9,29). După apelul făcut la logică (v. 19), Iacov face acum apel la Scriptură. Creștinii sinceri nu pot să-și dorească ceva mai mult decât o credință ca a lui Avraam.

A fost. Din versiunea greacă se înțelege că destinatarii acestei epistole aveau să fie repede de acord cu cele afirmate de Iacov.

Socotit neprihănit. [„Îndreptătit”, KJV]. Gr. dikaiáo, „a declara neprihănit” (vezi comentariul de la Romani 2,13; 3,28).

Prin fapte. Literal, „din fapte”. Iacov nu spune că faptele singure îl vor declara neprihănit pe păcătos. El relevă că faptele lui Avraam au dovedit autenticitatea credinței sale, prin care Dumnezeu îl declarase neprihănit. Ca și Pavel (vezi comentariul de la Romani 4,1–25; Evrei 11,4–39), Iacov arată rolul important al credinței în cadrul îndreptării și, citând faptele meritorii ale neprihăniților, ilustrează puterea ei.

Când. Evenimentul la care se face referire nu este prima ocazie din viața lui Avraam când Dumnezeu l-a declarat neprihănit. Prima ocazie a fost cu câțiva ani înainte de nașterea lui Isaac, și este descrisă în Romani 4. După mulți ani, Dumnezeu a pus la încercare credința lui Avraam, cerându-i să-l aducă pe Isaac ca jertfă. Când patriarhul a început „faptele” care pregăteau aducerea jertfei, el a dat dovadă de autenticitatea credinței sale.

A adus. [„A oferit”, KJV]. Vezi Genesa 22,5–13; Evrei 11,17.

Altar. Numai convingerea neclătinată a lui Avraam că Dumnezeu este vrednic de încredere poate să explice supremul său act de ascultare. Credința lui, așa cum a fost dovedită prin „faptele” sale, a primit din nou, ca și în prima ocazie de îndreptărire (vezi Genesa 15,6), aprobarea lui Dumnezeu (vezi Genesa 22,15–18).

Iacov 2:22

22. Vezi. [„Vezi?”]. În versiunea greacă acest cuvânt poate fi citit ca o simplă afirmație și probabil că așa ar și trebui să fie aici. Ilustrația experienței lui Avraam poate fi înțeleasă de toți.

Credința. Și anume credința care l-a determinat pe Avraam să-l aducă jertfă pe Isaac.

Lucra împreună. Gr. sunergeo, „a lucra împreună cu”, „a conlucra cu”. Versetul acesta este culminarea logică a argumentației cu privire la legătura dintre credință și fapte. Iacov nu este interesat în primul rând ca să fie recunoscută importanța faptelor, ci este preocupat de legătura dintre adevărata credință și faptele creștinești. Fără o credință statornică nimeni nu poate înfrunta de bunăvoie problemele și pericolele. Adevărata credință îi ajută pe oameni să facă fapte mari.

Cu faptele lui. [„Prin fapte”, KJV]. Vezi comentariul de la versetul 21. „Faptele lui” Avraam au constat în ascultarea de poruncile lui Dumnezeu, nu în îndeplinirea unui șir de fapte prescrise de vreo autoritate omenească.

Desăvârșită. Gr. teleioo, „a aduce [ceva] la țintă”, „a încheia” (vezi comentariul de la Matei 5,48; Luca 13,32). În viața unui creștin adevărat credința și faptele nu pot fi separate. Când Avraam a fost încercat, faptele lui au dovedit autenticitatea credinței sale.

Iacov 2:23

23. S-a împlinit. Adică s-a îndeplinit pe deplin (compară cu Genesa 15,6; vezi comentariul de la Matei 5,17). Înainte de nașterea lui Isaac Dumnezeu îi promise lui Avraam că va avea mulți urmași (vezi comentariul de la Genesa 15,1–5). Profeția aceasta depindea de nașterea unui fiu și de perpetuarea familiei sale. Chiar dacă era în vârstă și nu avea copii, Avraam a crezut că făgăduința lui Dumnezeu se va împlini (vezi comentariul de la Genesa 15,6). Dar, după mulți ani, Dumnezeu a cerut ceva care aparent zădărnicea făgăduința originală, de a face din Avraam o națiune mare. Totuși Avraam s-a încrezut în înțelepciunea lui Dumnezeu și a ascultat.

Crezut. Vezi comentariul de la Genesa 15,6.

Socotit. Gr. logizomai, „a socoti”, „a calcula” (vezi comentariul de la Romani 4,3). Avraam a fost declarat neprihănit deoarece se încrezuse în cuvântul lui Dumnezeu și primise cu bucurie făgăduința unui Răscumpărător (vezi comentariul de la Galateni 3,6). Cea mai puternică dovadă a încrederii sale în Dumnezeu a fost descoperită în supunerea la porunca divină de a-l ucide pe Isaac – un act care aparent anula însăși făgăduința lui Dumnezeu. Această grea și supremă încercare a îndreptățit declarația lui Dumnezeu despre credincioșia patriarhului.

Prietenul lui Dumnezeu. Vezi 2 Cronici 20,7. Titlul acesta era des folosit cu privire la Avraam de către iudei, iar astăzi este obișnuit printre arabi. Autenticitatea încrederii lui Avraam în Dumnezeu este un exemplu pe care toți ar trebui să dorească să îl urmeze.

Iacov 2:24

24. Vedeți. Folosindu-l pe Avraam ca exemplu pentru faptul că este imposibilă separarea credinței de fapte, Iacov trage concluzia la argumentația din versetele 14–23.

Socotit neprihănit. [„Îndreptățit”, KJV]. Iacov nu tăgăduiește că omul este declarat neprihănit prin credință, deoarece declarația pe care tocmai a citat-o din Genesa 15, 6 este o dovadă în acest sens. Totuși el infirmă opinia că o simplă mărturisire de credință poate să îndreptățească pe cineva. Faptele bune însoțesc și dovedesc credința prin care omul este socotit neprihănit. Dacă nu există „fapte”, este evident că nu este nici credință adevărată (vezi comentariul de la Iacov 2,17.20).

Prin fapte. Nici un om care vrea să se asemene tot mai mult cu Domnul Hristos nu va trăi o viață lipsită de fapte bune.

Nu numai. Apostolul continuă să accentueze faptul că faptele și credința sunt inseparabile (vezi

comentariul de la v. 22). Cu siguranță că nu se referă la „faptele legii” în sensul ritualurilor iudaismului (vezi comentariul de la Romani 3,28).

Iacov 2:25

25. Tot așa. Pentru a ilustra mai bine principiul credinței dovedite de fapte bune, Iacov amintește de încă un binecunoscut incident din Vechiul Testament. Învățătura este asemănătoare cu cea luată din experiența lui Avraam, deși actul suprem al credinței se deosebește de cel al patriarhului.

Rahav. Vezi comentariul de la Iosua 2,1; Evrei 11,31. Avraam era vestit pentru evlavie; Rahav, pentru imoralitate. Credința lui Avraam era cu mult anterioară momentului în care l-a adus jertfă pe Isaac; Rahav nu îl cunoștea demult pe Dumnezeu. Dar amândoi și-au dovedit credința neținând seama de siguranța personală și acceptând fără șovăire planul lui Dumnezeu. Iacov arată că atât cel mai onorat dintre credincioși cât și cea mai disprețuită dintre păgâne au fost socotiți neprihăniți prin credința manifestată în fapte.

Socotită ... neprihănită. [„Îndreptătită”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 21. Rahav a fost gata să împărtășească soarta poporului lui Dumnezeu și și-a demonstrat credința în Dumnezeul lui Israel punându-și în primejdie viața pentru a le salva pe iscoade. Iacov dă de înțeles că dacă și-ar fi mărturisit credința în Dumnezeul lui Israel, dar nu i-ar fi ascuns pe soli, credința ei ar fi fost fără rod și deci moartă.

Iacov 2:26

26. Duh. Sau „răsuflare”. Apostolul își încheie argumentația cu un fapt incontestabil, invitându-i pe adversarii săi să-l ia în considerare – trupul este mort dacă lipsește răsuflarea (vezi comentariul de la Genesa 2,7).

Credința. Adică așa-numita credință, deoarece nu există credință autentică fără fapte. Consimțământul intelectual și convingerea credulă pot să existe fără fapte bune, dar nu și credința vie, care conlucrează cu planul lui Dumnezeu pentru refacerea omului.

Moartă. Credința lui Avraam, a lui Rahav sau a oricărui dintre ceilalți credincioși amintiți în Evrei 11 nu era moartă. Ea le-a dat putere să asculte de Dumnezeu. Creștinii cu numele, fără o viață care să reflecte lucrarea Domnului Hristos în favoarea lor, sunt ca niște cadavre.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1–26TM 125

2–54T 550

5 CH 424; Ev 565

5, 6 2T 160

6, 7 AA 157

7 MB 107; MH 491

8 GC 466

10 AH 327; DA 763; Ev 372; FE 118; GC 582; MB 51; 1T 532; 3T 524; 4T 55, 253

12 DA 466; GC 482

13 COL 178; 6T 282

14 GC 472; 2T 657, 663; 4T 58, 250

14–162T 685

14–172T 160

15–17MM 251; WM 32

16 7T 291

17 CS 29; PP 73, 154; SC 61; 1T 192, 620, 705; 2T 159, 167, 236, 645, 663; 3T 249, 393; 4T 58, 228; WM 316

17–192T 657

18 CS 41; FE 337; PP 279; 1T 123, 132; 4T 308, 596; 5T 537

19 DA 777; EW 227; SC 63; 2T 161

20 CS 29; TM 443; 4T 250, 527; 6T 112

20–22GC 472

21–23PP 153

22 CS 263; PP 73; SR 289; 2T 689; 3T 393

23 PP 128, 140; 4T 615; 6T 342

24 GC 472; 3T 526

Iacov 3:1

1. Frații mei. Vezi cap. 2,1–5.14; vezi comentariul de la capitolul 1,2. Apostolul continuă tema începută în cap. 1. El îi îndeamnă pe frații săi de credință să se obișnuiască să asculte și să studieze „Cuvântului sădit” (vezi comentariul de la cap. 1,19.21.25). Aceasta va avea ca rezultat „blândețe” (cap. 1,21), imparțialitate față de bogați și săraci (cap. 2,1–13) și credință adevărată (cap. 2,15–26). În plus, o înțelegere corectă a țintei asemănării cu Domnul Hristos va descoperi nevoia de a părăsi cât mai repede obiceiul vorbirii pripite (vezi comentariul de la cap. 1,19.26; 2,12). Capitolul 3 relevă răspunderea fiecărui creștin de a se abține de la vorbirea necugetată, imprudentă (vezi comentariul de la v. 2–8). De asemenea arată în continuare că faptele și credința sunt inseparabile, credința autentică manifestându-se printr-un caracter creștin (vezi comentariul de la v. 9–18).

Să nu fiți. Sau „încetați să mai deveniți”.

Învățători. Gr. didaskaloi, „învățători”. În biserica creștină Duhul Sfânt califică anumite persoane să fie învățători (vezi comentariul de la Efeseni 4,11).

Vom. Apostolul se include și pe sine, atât ca învățător cât și ca om predispus la primejdiile și greșelile înaltei sale slujbe. Făcând așa, el dă pe față spiritul adevăratei umilințe la care îi îndeamnă și pe frații săi.

Judecată mai aspră. [„Osândire mai mare”, KJV]. Adică o judecată mai aspră. În lucrarea lui Dumnezeu există grade de răspundere, iar cei care sunt puși să îi învețe pe alții vor fi răspunzători atât pentru purtarea lor cât și pentru influența exercitată asupra celorlalți (vezi comentariul de la Matei 23,14). Învățătorul trebuie să cunoască mai bine decât alții voia lui Dumnezeu, iar purtarea lui să fie exemplară.

Iacov 3:2

2. Greșește. Gr. ptaio, „a se poticni”, „a da greș în datoria sa”. Afirmatia poate fi parafrazată: „În fiecare zi, toți oamenii fac multe feluri de greșeli” (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,8). Realitatea este că cei care sunt „învățători” (Iacov 3,1) „se poticnesc” și ei, chiar dacă ar trebui să știe mai mult ca alții. În

consecință, Iacov dă de înțeles că numai cei mai buni ar trebui să vrea să fie învățători.

În vorbire. [„În cuvânt”, KJV]. Vezi și cap. 1,26. Stăpânirea limbii este sarcina cea mai dificilă a omului (vezi Matei 5,37).

Desăvârșit. Gr. teleios (vezi comentariul de la Matei 5,48). Cel care vorbește numai despre lucrurile curate, cinstite și frumoase a atins ținta asemănării cu Domnul Hristos. Un astfel de om este cel mai bun învățător.

Și poate. Ținând în stăpânire mădularul cel mai dificil al trupului, îi este destul de ușor să-și stăpânească celelalte mădulare.

Să-și țină în frâu. Vezi comentariul de la cap. 1,26. Cuvintele unui om dau pe față gândurile sale. Dacă își controlează gândurile astfel încât cuvintele sale să fie demne de un creștin, atunci cu siguranță că „întregul trup” este ținut în frâu (vezi comentariul de la Matei 12,34–37).

Iacov 3:3

3. De pildă, dacă. [„Iată”, KJV]. Dovezi textuale favorizează exprimarea „acum dacă”.

Cailor frâul în gură. Calul este poate cel mai sprinten dintre animalele domestice, dar e de ajuns un mic dispozitiv în gură pentru a-i conduce toate mișcărilor.

Asculte. După cum un cal nedisciplinat îl pune în primejdie pe călăreț, tot așa o limbă nedisciplinată primejduiește întreaga viață creștină. Ascultarea și stăpânirea sunt necesare pentru oameni, la fel ca pentru animalele domestice.

Tot trupul. Vezi comentariul de la v. 2.

Iacov 3:4

4. Corăbiile. Destinatarii acestei epistole erau familiarizați cu corăbiile, deoarece Imperiul Roman înconjură Marea Mediterană.

Mari. Corăbiile din vechime păreau mari pentru oamenii de pe vremea aceea, deși transoceanicele de astăzi le întrec cu mult în mărime. Pavel a călătorit la Malta cu o corabie mare, în care încăpeau 276 de persoane, inclusiv echipajul și pasagerii (vezi Faptele Apostolilor 27,37). Însă, față de cârma sa, orice corabie este mare.

Iuți. [„Cumplite”, KJV]. Gr. skleros, „aspru”, „tare”, „dârz”. Calul (compară cu v. 3) este foarte încăpățânat, iar o corabie este victima vânturilor puternice, dar atât calul cât și corabia pot fi stăpânite cu ajutorul unui obiect destul de mic.

Cârmă. Deși este foarte mică, ea este absolut necesară.

După gustul. [„Așa cum dorește”, KJV]. Gr. boulomai, „a voi”, „a intenționa”. Deși conduce corabia, cârma este stăpânită de cârmaci. La fel, deși într-un anumit sens limba poate da direcție întregului trup, ea e cârmuită, la rândul ei, de voință (vezi cap. 1,15).

Cârmaciului. Sau „pilotului”.

Iacov 3:5

5. Tot așa. Iacov compară mărimea cârmei cu cea a limbii și accentuează influența limbii spre bine sau spre rău.

Se fălește cu lucruri mari. Limba poate să inspire la fapte mari, fie bune, fie rele.

Pădure. [„Cantitate”, KJV]. Gr. hule „pădure”. Mărimea pădurii nu este o garanție împotriva puterii de distrugere a unei mici flăcări. Tot așa, cele mai importante lucruri din viața unei persoane sau a unei

biserici întregi pot fi primejduite de forțele puse în mișcare de o singură limbă căreia îi place să critice.

Iacov 3:6

6. Foc. Tot ce se poate spune despre puterea distrugătoare a unei mici flăcări poate fi aplicat și la puterea limbii. Creștini nu numai că trebuie să evite cuvintele care au efect negativ, dar nici nu trebuie să ațâțe scânteile aruncate de cuvintele altora.

Lume. Gr. kosmos (vezi comentariul de la Ioan 1,9).

Ea este aceea. [„Tot așa”, KJV]. Dovezile textuale favorizează omiterea acestor cuvinte. Pentru prima parte a acestui verset traducerea cea mai potrivită ar fi: „Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri printre mădularele noastre”.

Ea [limba]. Adică limba care vorbește de rău.

Întinează. Compară cu cea a spus Domnul Hristos: „Ce iese din gură, aceea spurcă pe om” (Matei 15,11; vezi Introducerea, tema).

Tot trupul. Compară cu v. 2 și 3.

Roata. [„Cursul”, KJV]. Literal, „roata”, fiind vorba de cercul trasat de o roată atunci când se învârtește pe axa ei.

Vieții. [„Naturii”, KJV]. Cursul vieții unei persoane sau al bisericii este adesea aprins de manifestarea mâniei sau a cuvintelor urâte.

Gheenei. [„Iadului”, KJV]. Vezi comentariul de la Matei 5, 22. Aici gheena simbolizează tot ceea ce este rău și vrednic de distrugere. „Limba” care distruge armonia, pacea și prietenia este pusă în mișcare de o voință stăpânită de Satana (vezi comentariul de la Matei 13,25–28).

Iacov 3:7

7. Soiurile. Sau „felurile” de animale, în contrast cu omul.

Îmblânzite. Mai degrabă „supuse” (vezi Marcu 5,4).

Neamul omenesc. „Regnul” sau „ordinul” animal a fost supus de „natura”, sau „rasa” umană, așa cum a intenționat Creatorul (Genesa 1,28).

Iacov 3:8

8. Dar. Iacov pune în contrast cele patru categorii de animale sălbatice (v. 7) care au fost îmblânzite de om, și limba omului, pe care el însuși nu o poate supune.

Nici un om. Nu înseamnă că limba nu poate fi niciodată stăpânită, ci că omul firească nu poate face asta. Omul poate îmblânzi animalele, dar e lipsit de puterea de a-și supune propria limbă. Numai prin harul divin poate realiza lucrul acesta. Iacov admite posibilitatea de a o îmblânzi (vezi v. 2) și declară că urmașii Domnului Hristos ar trebui să câștige biruința asupra vorbirii necugetate (vezi comentariul de la v. 10).

Rău. Limba este rea numai când e stăpânită de o minte stăpânită de forțele răului. Când un om nu-l lasă pe Duhul Sfânt să-i stăpânească gândurile, și în felul acesta nici vorbirea, limba este un instrument al răului.

Care nu se poate înfrâna. [„De nestăpânit”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „neastâmpărat”, „neliniștit” (vezi comentariul de la cap. 1,8).

Otravă de moarte. Adică acționează asupra fericirii omului și asupra păcii societății, la fel cum acționează otrava asupra corpului omenesc. Pierderea încrederii, a păcii și a prieteniei este rezultatul inevitabil al vorbirii pripite și necugetate (compară cu Psalmi 140,3; Romani 3,13).

Iacov 3:9

9. Binecuvântăm. Gr. eulogeo, „a vorbi de bine”, „a lăuda”, „a binecuvânta”.

Domnul. [„Dumnezeu”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „Domnul”. Vezi cap. 1,1.

Blestemăm. Dovedim că suntem creștini atunci când îi binecuvântăm pe vrăjmașii noștri (vezi comentariul de la Matei 5,44.45). Nici chiar Domnul Hristos nu a rostit împotriva lui Satana „o judecată de ocară” (vezi Iuda 9). Blestemul izvorăște din ură și dă pe față spiritul Celui Rău, „pârâșul fraților noștri” (vezi Apocalipsa 12,10). Iacov arată aici că limba poate fi folosită de aceeași persoană pentru scopuri opuse (în engleză „double-tongued”), la fel cum mintea poate fi nehotărâtă (În KJV „double-minded”) (vezi comentariul de la cap. 1,8).

Asemănarea. Gr. homioiosis, „asemănare”. Versetul acesta se referă în primul rând la felul în care a fost creat omul, după „chipul” („asemănarea”) lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Genesa 1,26), pe care încă îl mai păstrează într-o oarecare măsură (vezi 1 Corinteni 11,7). Deși chipul divin a fost aproape cu totul șters de păcat, Dumnezeu a luat măsuri ca acesta să poată fi refăcut.

Iacov 3:10

10. Din. Prima propoziție a v. 10 completează ideea din v. 9.

Și binecuvântarea și blestemul. Alăturarea blestemului cu binecuvântarea poate să sugereze că binecuvântarea nu a fost rostită cu sinceritate (compară cu Proverbe 18,21).

Nu trebuie să fie așa. Mustrarea este făcută cu mult tact. Adesea o declarație discretă accentuează ideea sugerată și încurajează cooperarea. În ciuda dificultății de a îmblânzi limba, Domnul va lucra pentru noi dacă Îi predăm voința. De fapt, mai întâi trebuie să fie predate gândurile și abia atunci limba este îmblânzită (vezi comentariul de la 2 Corinteni 10,5), dar pentru a-și stăpâni gândurile, om trebuie mai întâi să-și predea inima lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Iacov 1,14).

Frații mei. Iacov apelează din nou la părtășia creștină și la frăția celor care au același Tată, pe Dumnezeu (vezi v. 9). Deși unii din destinatarii acestei epistole sunt vinovați de blestemul rostit asupra semenilor, în timp ce Îl binecuvântează pe Dumnezeu, Iacov încă îi privește cu dragoste.

Iacov 3:11

11. Oare? Din versiunea greacă reiese că se așteaptă un răspuns negativ.

Vână. [„Loc”, KJV]. Gr. ope, „deschizătură”, „crăpătură”.

Izvorului. [„Fântână”, KJV]. Gr. pege, „izvor”. După cum din izvor țâșnește apa, tot așa inima este sursa cuvintelor (vezi comentariul de la Proverbe 4,23.24). Deși izvorul este neînsuflețit, este condus de legea naturii. Și creștinii ar trebui să acționeze în armonie cu legea naturii lor reînnoite. Apostolul pornește de la un lucru imposibil în natură pentru a demonstra un comportament uman absurd, dar din nefericire real.

Apă dulce. Adică apă de băut.

Amară. Adică sălcie. Din nici un izvor nu iese și apă dulce și apă sălcie. Cei care cunoșteau Palestina erau duși cu gândul la contrastul dintre izvoarele minerale din apropiere de Marea Moartă și pâraiele de apă dulce din nord, alimentate de zăpezile Libanului.

Iacov 3:12

12. Poate? Din versiunea greacă reiese că se așteaptă un răspuns negativ.

Smochin. Pomii fructiferi și izvoarele de apă dau fructe și respectiv apă. Nu se poate să producă altceva. Iacov sugerează aici că blestemul și vorbirea nehibzuită dovedesc faptul că persoana respectivă nu este un creștin autentic. Apostolul nu vrea să spună că o persoană convertită nu cade niciodată în păcat (compară cu v. 2), ci că o persoană cu adevărat convertită nu are obiceiul de a se angaja în vorbire

necreștinească (vezi comentariul de la v. 10).

Viță. Ilustrațiile de aici se aseamănă cu cele folosite de Domnul Hristos (vezi Matei 7,16). Intenția lui Iacov nu este în primul rând să pună în contrast binele cu răul, ci să accentueze faptul că toți pomii dau roade „după soiul lor” (Genesa 1,11.12) și că, inevitabil, roadele arată soiul pomului care le produce (vezi Matei 7,20).

Nici. [„Tot așa”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea: „Nici apa sărată nu poate da apă dulce” (ca în traducerea Cornilescu. În KJV propoziția aceasta sună astfel: „Tot așa, nici un izvor nu poate da și apă sărată, și apă dulce”). Iacov arată că e cu neputință ca adevărata închinare să pornească dintr-o inimă rea. Concluziile lui sunt îndeosebi aplicabile la învățători.

Iacov 3:13

13. Înțelept. [„Un om înțelept”, KJV]. Mai degrabă „înțelept” (ca în traducerea Cornilescu). Iacov se referă la înțelepciunea necesară pentru trăirea unei vieți evlavioase (vezi 1 Corinteni 6,5; Efeseni 5,15).

Priceput. [„Înzestrat cu cunoștințe”, KJV]. Sau „înțelept”.

Să-și arate. Adevărata înțelepciune va fi demonstrată prin fapte. Natura omului va fi dovedită prin roadele pe care le aduce, așa cum este subliniat în v. 12.

Purtarea. Gr. anastrophe, „fel de viețuire”, „comportament”. Compară cu Efeseni 2,3; vezi Galateni 1,13; 1 Timotei 4,12; Evrei 13,7; 1 Petru 1,15; vezi comentariul de la Efeseni 4,22.

Bună. Gr. kalos, „excelent”, „lăudabil”.

Faptele. Adică faptele credinței.

Blândețea. Gr. praütes, „amabilitate” (vezi comentariul de la cap. 1,21). Falsa blândețe este doar autoliniștire și lipsă de inițiativă. Omul cu adevărat înțelept și blând își exprimă convingerile și își pune în practică planurile cu delicatețe și în același timp cu fermitate. Blândețea duce la gândire clară și la capacitatea de a conduce cu calm. Un om înțelept este smerit înaintea lui Dumnezeu, iar această experiență spirituală devine o barieră împotriva aroganței și a conducerii neîndurătoare (vezi cap. 2,13). Doar înțelegerea unor lucruri nu înseamnă înțelepciune, și numai „blândețea” în purtare este cea care îl face pe omul educat să fie cu adevărat înțelept.

Iacov 3:14

14. Inima. Interesul personal poate să fie ascuns și deci neobservat de ceilalți, dar este ca un izvor amar (compară cu v. 11) – într-o zi se va revărsa prin cuvinte sau fapte. Iacov dă de înțeles că inima trebuie cercetată mereu cu atenție.

Pizmă. Gr. zelos, „zel”, într-un sens rău, „gelozie” (vezi comentariul de la Iacov 2,17). Dacă „zelul” este bun sau rău depinde de scopul urmărit. Iacov vorbește aici despre zelul rău, deoarece este „amar”. Un asemenea zel stă în puternic contrast cu blândețea descrisă mai înainte (Iacov 3,13).

Ceartă. Gr. eritheia, „spirit partizan”, „spirit de dezbinare”, „interes personal”. Oamenii pot deveni foarte zeloși în promovarea intereselor personale și pot arăta foarte puțin respect pentru dorințele altora. Blândețea înțelepciunii este o condiție esențială pentru creștin.

Să nu vă lăudați. Sau „încetați să vă mai lăudați”. Creștinii nu trebuie să se laude cu realizările sau cu aptitudinile lor. Cei cu spirit certăreț caută de obicei să atragă adepți, lăudându-se. Această atitudine dă pe față lipsa adevăratei înțelepciuni. Doar slujirea ar trebui să aducă popularitatea.

Adevărului. Adică adevărul Evangheliei. Cel care mărturisește despre sine că e înțelept nu ar trebui, prin lipsa spiritului creștin, să trădeze adevărul pe care-l proclamă. Adevărul creștinism este un fel de viață. Teoria adevărului are valoare numai când își găsește expresie într-o purtare care Îl dă pe față pe Domnul Hristos, întruparea adevărului (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,6; vezi Ioan 14,6; 3T 59).

Iacov 3:15

15. Înțelepciunea aceasta. Adică înțelepciunea celor care trădează adevărul printr-un spirit lipsit de blândețe (vezi comentariul de la v. 13). Iacov recunoaște două feluri de înțelepciune, așa cum a recunoscut două feluri de credință (vezi comentariul de la cap. 2,17). Așa cum se întâmplă și cu credința, acest fel de înțelepciune este înțelepciune doar cu numele. De fapt ea constă în perspicacitate, logică și argumente subtile, toate folosite în interes personal.

Nu vine de sus. Învățătura și iscusința folosite greșit nu sunt de la Dumnezeu, care este sursa adevăratei înțelepciuni (vezi DA 219; vezi comentariul de la cap. 1,5). Dumnezeu nu îi ajută cu înțelepciune pe cei certăreți și preocupați doar de interesul personal (vezi comentariul de la cap. 3,14).

Pământească. Această înțelepciune izvorăște din principii și motive pământești și servește doar scopurilor pământești. Are în vedere numai viața prezentă.

Firească. [„Senzuală”, KJV]. Gr. psuchikos, „nespirituală” (vezi comentariul de la 1 Corinteni 15,44). Înțelepciunea pământească are ca scop satisfacerea dorințelor și pornirilor omului firesc.

Drăcească. Sau „demonică”. Vezi cap. 2,19. Această înțelepciune nu doar că nu are caracteristicile înțelepciunii care vine „de sus”, dar conține și elemente caracteristice demonilor. Lucifer, acum șeful demonilor, n-a fost satisfăcut cu înțelepciunea pe care i-o acordase Dumnezeu (vezi Ezechiel 28,17). În cele din urmă acest duh invidios l-a condus la „pizmă amară și un duh de ceartă” (compară cu Iacov 3,14). Unii văd în cele trei adjective, „pământească”, „firească” și „drăcească”, pe cei trei dușmani spirituali ai omului – lumea, firea și diavolul.

Iacov 3:16

16. Pizmă și duh de ceartă. Vezi comentariul de la v. 14.

Tulburare. Gr. akatastasia, „stare de dezordine”, „neliniște”. Vezi cap. 1,8; 3,8. Rezultatul urmăririi interesului personal, într-o familie sau într-o biserică, este întotdeauna o stare de instabilitate care duce la nefericire și tulburare. Astfel, înțelepciunea care nu vine „de sus” cu timpul își va da pe față adevărata natură prin roadele ei.

Rele. Gr. phaulos, „fără valoare”, „care nu este bun de nimic”. Un sistem născut din interese personale și promovat de un spirit de dominație tiranică se va dovedi în cele din urmă un eșec din cauza slăbiciunii sale inerente. Păcatul și interesul personal nu produc niciodată armonie.

Iacov 3:17

17. Înțelepciunea. Adică adevărata înțelepciune, pe care o promite Dumnezeu tuturor celor care o cer cu sinceritate (vezi comentariul de la cap. 1, 5).

Curată. Gr. hagnos, „neîntinată”. Acesta este însușirea de bază, deoarece toate celelalte trăsături ale înțelepciunii izvorăsc dintr-o filozofie de viață care este neîntinată. Înțelepciunea aceasta nu este întinată de principii și scopuri „pământești”

Pașnică. Vezi comentariul de la Matei 5,9. Omul cu adevărat înțelept încearcă să evite neînțelegerile și certurile, dar dorința de a fi pace nu-l va împiedica să prezinte adevărul, chiar dacă aceasta ar avea ca rezultat tulburare. Domnul Isus a profetizat că proclamarea adevărului va aduce controversă în lume (vezi comentariul de la Matei 10,34), dar neînțelegerea aceasta este din vina celor care se împotrivesc adevărului, nu a acelor care îl prezintă cu înțelepciune. Curăția vieții și a doctrinei nu trebuie niciodată sacrificate din dorința de a asigura pacea.

Blândă. Gr. epieikes, „rezonabil”, „blând” (vezi 1 Timotei 3,3; Tit 3,2). Adevărata înțelepciune este blândă, suferă cu răbdare provocările și este tolerantă față de greșelile altora. Ea face din om un creștin nobil.

Ușor de înduplecat. Gr. eupieithes, „ușor de înduplecat”, adică neîncăpățânat și cu care nu este greu

să cooperezi.

Îndurare. Vezi comentariul de la cap. 2,13.

Roduri bune. Vezi comentariul de la Matei 7,17; 21,34; Galateni 5,22.23.

Fără părtinire. Sau „neșovăitor”, „fără incertitudine”, adică este hotărât cu privire la ce trebuie să facă. Creștinul nu trebuie să oscileze între părțile în litigiu, doar pentru a câștiga avantaje. Un om înțelept nu se rușinează de poziția sa, indiferent de cât de mulți i s-ar opune.

Nefățarnică. [„Fără ipocrizie”, KJV]. Gr. anupokritos, „neprefăcut”, „nedeghizat”.

Iacov 3:18

18. Roadă. Adică produsul sau răsplata unei purtări neprihănite (vezi comentariul de la Proverbe 11,30; Matei 7,16).

Neprihănirii. Aici se arată că ea produce roade (vezi comentariul de la Matei 3,8; vezi COL 69).

Pace. Un caracter neprihănit este dezvoltat numai de cei împăciuitori. Este evident că Iacov face o comparație între rezultatele pe care le aduce „pizma și duhul de ceartă”, adică fapte fără valoare (vezi comentariul de la v. 16), și răsplata metodelor pașnice.

Fac pace. Adevărații creștini caută să rezolve neînțelegerile din familie și din biserică (vezi comentariul de la Matei 5,9). Cel care seamănă semințele păcii se bucură de roada păcii, parțial în viața aceasta și pe deplin în viața viitoare, în împărăția „Dumnezeului păcii” (1 Tesaloniceni 5,23).

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

2 1T 308, 698; 4T 235, 367; 7T 243

2–52T 316

5, 6 4T 139, 243

5–82T 52

6 PP 659; 2T 426; 4T 244, 331; 5T 57

8 4T 236, 311; 5T 175, 176

11 FE 167; 7T 167

11–182T 178

13 ML 111; 2T 544; 5T 175

14–185T 225

15 GC 474, 554; SL 30; SR 395

15–188T 242

16 PP 385

17 Ev 368; FE 121; GC 474; GW 119, 164, 448; MB 24; MM 146; SL 30; 3T 106; 5T 121, 175;

Iacov 4:1

1. De unde? Acum apostolul trece la lucrurile rele care au loc înăuntrul bisericii, fiind rezultatul limbii neîmblânzite și a spiritului de ceartă. Cauza fundamentală a oricărei dezbinări și tulburări este interesul personal (vezi comentariul de la cap. 3,14).

Luptele. [„Războaiele”, KJV]. Gr. polemoi, „certurile”, „vrajbă”, poate în contrast cu machai (vezi mai jos), însemnând controverse care implicau mai multe persoane.

Certurile. [„Luptele”, KJV]. Gr. machai, „neînțelegeri”, aici probabil făcând referire la neînțelegeri între două persoane. Dovezile textuale favorizează exprimarea „de aici vin lupte”.

Între voi. Acești membri încă nu semănau „în pace” (vezi comentariul de la cap. 3,18).

Nu vin oare? Din versiunea greacă reiese că se așteaptă un răspuns afirmativ.

Poftele. Gr. hedonai, „plăcerile”, în general în Noul Testament acest cuvânt se folosește cu privire la dorințele și pofte rele (vezi Luca 8,14; Tit 3,3).

Se luptă. [„Se războiesc”, KJV]. Când oamenii sunt preocupați de satisfacerea interesului personal, certurile și neînțelegerile nu se mai sfârșesc. Fiecare vede în altul un obstacol în calea deplinei satisfaceri a dorințelor personale (vezi comentariul de la Tit 3,3).

În mădularele voastre. Fie „mădularele” corpului fizic, fie „membrii” bisericii. Indiferent de sens, interesul personal, care caută fără încetare recunoașterea și satisfacerea dorințelor personale, este sursa tuturor conflictelor, care adesea duc la ceartă.

Iacov 4:2

2. Voi poftiți. Gr. epithumeo, „a tânji cu pasiune”. Vezi cap. 1,14. Interesul personal, dacă nu este ținut în frâu, se dezvoltă până ajunge călcarea poruncii a zecea (vezi Exodul 20,17).

Nu aveți. Un om lacom niciodată nu este mulțumit cu ce are.

Ucideți. Aici Iacov amintește adevărul, recunoscut în general, că pasiunea neînfrânată pentru satisfacerea plăcerii personale duce adesea laucidere (vezi Matei 5,22). El nu vrea neapărat să spună că printre destinatarii epistolei sale erau unii vinovați de omor. Unii comentatori ar schimba punctuația acestui verset astfel: „Poftiți și pentru că nu aveți, ucideți; pizmuiți, dar nu izbutiți să căpătați, așa că vă certați și vă luptați”. Înaintea lui Dumnezeu ura este un păcat tot atât de grav ca și omorul (vezi comentariul de la Matei 5,22).

Nu izbutiți să căpătați. Oricare ar fi rezultatul forței și al violenței, adevărata fericire și satisfacție nu sunt atinse.

Vă certați și vă luptați. [„Vă luptați și vă războiți”, KJV]. Vezi comentariul de la v. 1. Pentru că adevărata satisfacție nu este găsită, cearta continuă neîncetat.

Nu cereți. Pentru a obține ceea ce doresc, acești certăreți se bazează pe propriile lor eforturi, în loc de a depinde de Dumnezeu pentru a primi ce este mai bun pentru ei. Dumnezeu a pus în inima omului dorințe legitime și nevoi fundamentale (vezi comentariul de la cap. 1,15) și, în parte, fericirea depinde de satisfacerea acestor dorințe date de Dumnezeu. Când oamenii încearcă să-și satisfacă aceste dorințe pe căi nelegitime, vor avea parte în mod sigur de dezamăgire, invidie și ceartă. Pentru că neglijaseră rugăciunea, acești credincioși nu lucrau în armonie cu planul lui Dumnezeu pentru adevărata lor fericire. Rugăciunea implică faptul că un om este dispus să accepte ceea ce Dumnezeu este dispus să îi ofere.

Iacov 4:3

3. Cereți. Vezi comentariul de la Matei 7,7.

Nu căpătați. Răspunsurile la rugăciune depind atât de natura cererilor cât și de spiritul rugăciunii (vezi comentariul de la Luca 11,9).

Rău. Gr. kakos, „greșit”, adică din motive greșite și poate pentru scopuri rele. Cel care se roagă fără a fi hotărât să se supună voinței lui Dumnezeu, se roagă „rău” (vezi 1 Ioan 5,14).

Risipiți. [„Consumați”, KJV]. Gr. dapanao, „a risipi”, „a cheltui”.

Plăcerile. Gr. hedonai (vezi comentariul de la v. 1). Rugăciunile de felul acesta nu primesc răspuns pentru că lucrurile cerute vor fi folosite pentru plăcerea personală. La astfel de rugăciuni, chiar pentru lucruri bune în ele însele, Dumnezeu nu poate răspunde.

Iacov 4:4

4. Preacurvare. Adică cei care sunt necredincioși legământului conjugal. Unii consideră că aici Iacov vorbește despre adulter într-un sens figurat, adică apostazie față de credința în Dumnezeu (vezi comentariul de la Ezechiel 16,15 și de la 2 Corinteni 11,2). Totuși, se pare că persoanele cărora li se vorbește în Iacov 4,1–5 se considerau membri ai bisericii și, cu toate acestea, practicau păcate ordinare. De aceea deducem că Iacov s-ar putea să vorbească despre adulterul propriu-zis. Oricum ar fi, prin favoritismul lor față de cei „bogați” (vezi comentariul de la cap. 2,1–13), prin neglijarea faptelor creștinești (vezi comentariul de la cap. 2,14–26), prin vorbirea lor pripită și necugetată (vezi comentariul de la cap. 3,1–10), prin „pizma amară și duhul de ceartă” (vezi comentariul de la cap. 3,14–18) și prin „pofța” lor neînfrânată pentru lucrurile interzise (vezi comentariul de la cap.4, 1–3), acești membri ai bisericii dovedeau că nu se purtau altfel decât cei din „lume” (vezi comentariul de la cap. 1,7).

Nu știți. Din cauza cunoștinței pe care o aveau din Vechiul Testament și din cuvintele Domnului Hristos, ei ar fi trebuit să știe mai bine.

Prietenia lumii. Adică prietenia cu lumea. Scopul principal al celor din lume este satisfacerea dorințelor personale. Evanghelia îi cheamă pe oameni la o viață de slujire. Între spiritul și practica „lumii” și acelea ale bisericii trebuie să fie o diferență uriașă (vezi comentariul de la 1 Ioan 2,15).

Vrăjmășie. Adică vrăjmășie din partea omului, față de Dumnezeu.

Cine. Indiferent dacă sunt sau nu înscriși în registrul bisericii, cei stăpâniți de interesul personal rămân sub condamnarea lui Dumnezeu.

Vrea. Gr. boulomai, „a intenționa”. Inima vrea puternic să-și împlinească o anumită plăcere lumească.

Prieten cu lumea. Când cei care și-au mărturisit credincioșia față de Dumnezeu tânjesc în continuare să își împlinească poftele personale, așa cum le oferă lumea, atunci inima lor nu mai este întregă a lui Dumnezeu. Supunerea lor „se îndoiește” (vezi cap. 1,6) și este nestatornică (conf. v. 8). A-L servi pe Dumnezeu nu poate să fie un interes printre multe altele, deoarece viețuirea creștină nu se împacă cu lumea aceasta (vezi comentariul de la Matei 6,24).

Vrăjmaș. Compară cu 1 Ioan 2,15.

Iacov 4:5

5. Degeaba. Gr. kenos, „gol”, „fără valoare”. Declarațiile biblice cu privire la iubirea lui Dumnezeu nu sunt cuvinte „goale” pentru om.

Scriptura. Adică Vechiul Testament în general, deoarece declarația ce urmează nu este citată dintr-un anumit loc din Scriptură. Totuși, ideea se potrivește cu învățătura generală a Vechiul Testament (compară cu Genesa 6,3–5; Exodul 20,5).

Duhul. Adică Duhul Sfânt, dacă sunt adoptate traducerile de mai jos (vezi la „gelozie”). Și alte

pasaje din Noul Testament arată faptul că Duhul Sfânt vrea să locuiască înăuntrul omului (vezi comentariul de la Ioan 14,16.17; 1 Corinteni 6,19).

Locuiască. [„Locuiește”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „a pune să locuiască”, „a da o locuință” (vezi traducerile date mai jos, la „gelozie”).

Ne vrea. [„Poftește”, KJV]. Gr. epipotheo, „a urmări cu dragoste”, „a dori cu ardoare” (compară cu Romani 1,11; 2 Corinteni 5,2; 9,14; Filipeni 1,8; 2,26; 1 Tesaloniceni 3,6; 2 Timotei 1,4).

Gelozie. Gr. phthonos, „gelozie”. Aici exprimarea din versiunea greacă este dificilă. Unii traduc astfel: „Cu gelozie El [Dumnezeu] vrea Duhul pe care L-a pus să locuiască în noi”; alții: „Duhul Sfânt, pe care [Dumnezeu] L-a pus să locuiască în noi, vrea cu gelozie”. Adesea Dumnezeu Se descrie pe Sine ca „gelos” (vezi Numeri 25,11; 1 Împărați 14,22; Ezechiel 23,25; Țefania 1,18; Zaharia 1,14; 8,2; vezi comentariul de la Exodul 20,5; Deuteronom 32,16; Psalmi 78,58; Ezechiel 36,5; Ioel 2,18). Pavel compara puternica sa iubire pentru biserica din Corint cu gelozia lui Dumnezeu pentru poporul Său (vezi comentariul de la 2 Corinteni 11,2). Prietenia credincioșilor cu lumea Îl întristează pe Duhul „gelos” al lui Dumnezeu, care vrea ca iubirea noastră să fie neîmpărțită. Gelozia omului este egoistă, gelozia lui Dumnezeu reflectă marea Sa grijă pentru binele copiilor Săi.

Iacov 4:6

6. Har. Gr. charis (vezi comentariul de la Romani 3,24). Datorită iubirii lui Dumnezeu pentru copiii Săi, sunt oferite continuu rezerve proaspete pentru a-i face în stare să reziste ispitelor din lume. Cei care se roagă cu sinceritate pentru har își vor dezvolta mereu caracterul creștin. Dumnezeu cere supunere neîmpărțită, dar îi și dă omului destulă tărie pentru a-l face în stare să asculte (vezi comentariul de la Evrei 4,16).

Zice. Citatul este din LXX, Proverbele 3,34.

Dumnezeu. Dumnezeu este un participant activ în lupta poporului Său împotriva forțelor răului. Pavel a ajuns la concluzia că „harul” lui Dumnezeu este întotdeauna suficient pentru a face față încercărilor vieții (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,9).

Mândri. Este vorba de cei care aleg plăcerile lumii, din dorința de a-și satisface interesul personal (vezi comentariul de la v. 1). Ei privesc aroganță și mândrie la cerințele lui Dumnezeu și la cei „smeriți”, care aleg să-și satisfacă dorințele potrivit cu voia lui Dumnezeu.

Smeriți. Sau „umili” (vezi comentariul de la Matei 11,29).

Iacov 4:7

7. Supuneți-vă. Aici Iacov începe o listă de zece imperative, la care ar face bine să ia aminte fiecare membru al bisericii supus primejdiei de a deveni prieten al lumii (vezi v. 4). Înainte ca Dumnezeu să poată acorda „harul” Său (v. 6), omul „smerit” trebuie să fie dispus să-și supună voința planului divin. Supunerea implică încrederea că planul lui Dumnezeu este pentru propriul său bine (vezi Evrei 12,9).

Dar. Adică din cauza primejdiei mândriei și a interesului personal, creștinii trebuie să se asculte de porunca lui Dumnezeu. El fâgăduiește să nu îngăduie nici o ispită peste puterea noastră de rezistență (vezi 1 Corinteni 10,13).

Împotriviți-vă. [„Rezistați”, KJV]. Gr. anthistemi, „a lua poziție împotriva”. Compară cu Efeseni 4,27.

Diavolului. Diavolul este foarte implicat (vezi comentariul de la Matei 4,1). Pavel descrie pregătirea creștinului pentru a rezista cu succes la șiretlicurile sale (vezi comentariul de la Efeseni 6,13–17). În pustie biruința Domnului Hristos asupra diavolului (vezi comentariul la Matei 4,1–11) a fost câștigată „prin supunerea față de Dumnezeu și credința în El” (DA 130). Fiecare creștin poate rezista la ispită ca și Domnul Hristos.

Fugi. Chiar și omul cel mai slab, dacă își pune încrederea în puterea Domnului Hristos, îl va face pe Satana să tremure și să fugă (DA 131).

Iacov 4:8

8. Apropiați-vă. Imperativul acesta este secretul biruinței împotriva lui Satana (compară cu v. 7). Deși Dumnezeu „nu este departe de fiecare din noi” (Faptele Apostolilor 17,27), totuși El așteaptă să-L căutăm (vezi 2 Cronici 15,2; Psalmi 145,18; Isaia 55,6). Ne putem apropia de Dumnezeu doar prin credință (vezi Evrei 7,25) și printr-o pocăință adevărată (vezi Osea 14,1; Maleahi 3,7).

El. Așa cum tatăl din parabola fiului risipitor l-a văzut pe fiul său „când era încă departe” (Luca 15,20), tot așa și Părintele nostru ceresc tânjește după noi și așteaptă să ne întoarcem la El. Totuși, El nu ne va forța să primim iubirea Lui (vezi PP 384).

Curățiți-vă mâinile. Curățirea mâinilor simboliza îndepărtarea vinovăției (vezi Deuteronom 21,6; Psalmi 24,4; 26,6; 73,13; Matei 27,24; vezi comentariul de la Isaia 1,15.16). Pavel declară că pentru a i se răspunde la rugăciune, una din condiții este ca omul să aibă „mâini curate” (vezi 1 Timotei 2,8).

Păcătoșilor. Compară cu epitetul „suflete preacurvare” (v. 4).

Curățiți-vă. Vezi comentariul de la 1 Ioan 3,3.

Inima împărțită. [„Mintea împărțită”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 1,8. Supunerea omului nu trebuie să fie împărțită.

Iacov 4:9

9. Simțiți-vă ticăloșia. [„Mâhniți-vă”, KJV]. Păcătoșii ar trebui să simtă ticăloșia stării lor. Oamenii ar trebui să-și analizeze mereu adevărata lor stare spirituală. Biserica din Laodicea a primit îndemnuri speciale cu privire la chestiunea aceasta (vezi comentariul de la Apocalipsa 3,17). Prietenia cu lumea (Iacov 4,4), certurile din interiorul bisericii (cap. 3,16; 4,1) și pofta (cap. 4,1–5) ar fi trebuit să-i facă pe toți membrii sinceri să își simtă „ticăloșia”.

Tânguiți-vă. Vezi comentariul de la Matei 5,4. Acesta este un apel serios la pocăință și este menit să-i atingă chiar și pe aceia pe care Iacov îi mustrase aspru. Există nădejde, pentru că atunci „când întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire” (vezi comentariul de la 2 Corinteni 7,10).

Râsul. Adică râsul care a însoțit „poftele” sau plăcerile lor (vezi v. 1). Veselia aceasta devine un narcotic care încurajează falsa satisfacție și siguranță, în timp sufletul se află continuu în pragul distrugerii. Totuși, Iacov nu dă de înțeles că viața creștinului trebuie să fie caracterizată de tristețe.

Tânguire. Rezultatul inevitabil al nechibzuinței și al frivolității.

Bucuria. Propoziția „Bucuria voastră [să se prefacă] în întristare” este paralelă cu propoziția „râsul vostru să se prefacă în tânguire” (vezi Vol. III, pp. 23–28).

Întristare. Gr. katepheia, „tristețe”, „deprimare”. Compară cu cei „smeriți” din v. 6.

Iacov 4:10

10. Smeriți-vă. Vezi comentariul de la Matei 11,29; 23,12; Iacov 1,9. Astfel Iacov rezumă îndemnul cu privire la credințioșia neîmpărțită față de voia lui Dumnezeu. Pentru un om onest imaginea ticăloșiei sale are ca rezultat un duh smerit înaintea lui Dumnezeu, care este pururi gata să ierte (vezi comentariul de la Isaia 57,15).

Înaintea. Smerirea la care sunt îndemnați credințioșii va fi autentică, pentru că cei „smeriți” nu manifestă falsă modestie, doar pentru a fi văzuți de oameni. Nici faptele și nici motivele din spatele lor nu sunt ascunse înaintea Domnului (vezi 2 Cronici 16,9; Evrei 4,13). Indiferent de natura păcatului și indiferent de cine a fost păgubit prin el, Domnul Însuși este Cel împotriva căruia s-a păcătuț cel mai mult (vezi

comentariul de la Psalmi 51,4).

Înălța. Vezi cap. 1,9. Cei „smeriți” vor fi înălțați de Dumnezeu într-o oarecare măsură în viața aceasta, dar mai deplin în viața viitoare. El este Cel ce înviorează „duhurile smerite” (vezi comentariul de la Isaia 57,15). La fel ca Ionatan și Ioan Botezătorul (Ed 156, 157), „cei care prin lepădare de sine au intrat în părtășia suferințelor Domnului Hristos”, vor secera răsplata onoarei cerești. Acela care este dispus să fie învățat de Dumnezeu și să se încreadă în călăuzirea Lui, nu va fi niciodată părăsit (vezi comentariul de la Proverbe 15,33).

Iacov 4:11

11. Nu vă vorbiți de rău. Sau „încetați să vă mai vorbiți de rău”, sau „încetați să vă mai calomniați”. Acum Iacov încheie discuția cu privire la datoriile membrilor bisericii față de Domnul, pe care pretind că-L slujesc, și reia denunțarea anumitor rele care chinuiesc biserica. Lipsa smereniei înaintea lui Dumnezeu duce în mod inevitabil la lipsa smereniei înaintea oamenilor. Deprinderea de a-i critica pe ceilalți membri ai bisericii dă pe față egoismul și devine o sursă de neînțelegere în biserică (vezi cap. 3,2-6).

Pe. [„Despre”, KJV]. Sau „împotriva”.

Un frate. Adică un alt membru al bisericii.

Judecă. Cel care îl vorbește de rău pe un alt membru al bisericii, îl „judecă”. Această judecată e însoțită de găsirea de greșeli și de critică, cu scopul de a ofensa. Vezi comentariul de la Matei 7,1-5.

Legea. Judecarea de orice fel este nepotrivită cu spiritul legii morale. Principiul iubirii este încălcat de dorința de afirmare de sine și de critică.

Judecă Legea. Adică cel care judecă pretinde că în dreptul său legea nu se aplică. De fapt el zice că nu există lege care să-l protejeze pe fratele vorbit de rău și că nici o lege nu osândește spiritul său de critică.

Nu ești împlinitor. Iacov îl mustră din nou pe acel credincios pentru discrepanța dintre mărturisirea sa de credință și faptele lui de zi cu zi (vezi cap. 1,22-25). Fiecare creștin ar trebui să considere că este o obligație personală să fie stăpânit de spiritul Legii lui Dumnezeu, indiferent de natura provocării exterioare la care ar putea fi supus.

Judecător. Adică judecător al legii. Uitând că jurisdicția legii se aplică tuturor oamenilor, căutătorul de greșeli aspiră să fie un fondator de lege, nu un împlinitor al ei. Cauza găsirii de greșeli se găsește adesea în propriile reguli de viață ale membrului respectiv sau în propriile interpretări ale Bibliei, care îl determină să-i condamne pe toți cei care nu sunt de acord cu el.

Iacov 4:12

12. Unul singur este dătătorul și judecătorul Legii. Dovezile textuale favorizează adăugarea cuvintelor „și judecătorul” (ca în traducerea lui Cornilescu). În chestiunile spirituale numai Dătătorul Legii poate să judece. Numai Dumnezeu poate să discearnă, fără posibilitatea de a greși, caracterul oamenilor. În consecință, numai El poate să decidă soarta veșnică a omului (vezi comentariul de la 1 Corinteni 4,5).

Mântuiesc. Vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 4,12.

Piardă. Gr. apollumi (vezi comentariul de la Ioan 3,16).

Tu cine ești? Iacov scoate în evidență absurditatea încercării de a-i judeca pe alții, deoarece nici un om nu poate să cunoască adevăratele motive. Într-un fel sau altul, toți oamenii sunt călcători ai aceleiași Legi, și numai mândria și egoismul îl mână pe om să deprecieze sau să facă rău altuia prin cuvintele sale.

Pe aproapele tău. [„Pe altul”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „pe aproapele”.

Iacov 4:13

13. Ascultați acum. O expresie menită să atragă atenția, implicând dezaprobarea celor ce urmează.

Iacov își continuă tema – credințioșia împărțită a membrilor bisericii. Omul „nehotărât” [„cu mintea împărțită”, KJV] (cap. 1,8) nu are înțelepciune cerească (vezi comentariul de la cap. 1,5; 3,14–18); el neglijează buna cuviință datorată semenilor săi (vezi comentariul de la cap. 2,1–17; 4,11.12) și e lipsit de curăția inimii în relația sa cu Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 3,17; 4,3–10). Aici Iacov se adresează membrilor bisericii care Îl neglijează pe Dumnezeu și datoriile zilnice.

Ziceți. Fie prin cuvântul rostit, fie prin gânduri.

Astăzi. Acești membri ai bisericii fac planuri pentru viitor ca și cum nu ar exista Dumnezeu. Mai mult chiar, ei plănuiesc ca și cum viitorul ar sta în propriile lor mâini. Compară cu Proverbele 27,1.

Vom sta. Exprimarea implică ideea că, după ce va fi trecut această perioadă de timp, vor face planuri asemănătoare pentru o altă perioadă de timp.

Vom face negustorie. [„Vom cumpăra și vom vinde”, KJV]. Apostolul nu condamnă planurile bune făcute în scopuri de afaceri. Dar cazul tipic pe care îl dă aici reflectă neglijarea planurilor pe care Dumnezeu le are pentru fiecare om în parte.

Câștiga. Perspectiva „pământească” (vezi comentariul de la cap. 3,15) pune accentul pe avantajul material, în dauna celui spiritual. Prosperitatea materială nu este păcat (vezi comentariul de la cap. 1,10) dacă rămâne secundară față de scopul primar al creștinului – împlinirea voinței lui Dumnezeu. Compară cu bogatul neînțelept (vezi comentariul de la Luca 12,15–21).

Iacov 4:14

14. Și nu știți. Sau „întrucât nu știți”. Versetul 14 este parantetic.

Ce. Sau „care este natura vieții voastre?”

Nu sunteți. [„Ea este”, KJV]. Pot fi citate dovezi textuale importante pentru exprimarea: „Nu sunteți” (ca în traducerea Cornilescu).

Abur. Sau „ceață”, „suflare”. În lumea aceasta viața unui om este nesigură sau, în cel mai fericit caz, de scurtă durată (vezi 1 Cronici 29,15; Iov 8,9; Psalmi 102,11; Iacov 1,10.11).

Puțințel. [„Pentru puțin timp”, KJV]. Este accentuată mai degrabă scurtimea vieții, nu viața în sine.

Piere. Adică viața omului începe să se stingă aproape îndată ce apare. Viața, ca și aburul, poate dispărea brusc.

Iacov 4:15

15. Dimpotrivă. [„De aceea”, KJV]. Gr. anti, „dimpotrivă”, „în schimb”.

Dacă va voi Domnul. Iacov nu vrea să spună că un creștin ar trebui să rostească întotdeauna aceste cuvinte, ci că spiritul de supunere reflectat de ele ar trebui să îi călăuzească fiecare plan.

Prima categorie de oameni despre care se vorbește (vezi comentariul de la v. 13) neglijează voia lui Dumnezeu în ce privește viitorul, preferând câștigului material. A doua categorie de creștini își dau seama de nesiguranța vieții și se străduiesc să pună pe primul loc în viață slujirea față de Dumnezeu. Ei știu că Dumnezeu are un plan special pentru ei și că numai prin acceptarea acestuia vor găsi adevărata fericire. O aplicare a acestui principiu ar putea să însemne că unele din cele mai bune planuri pentru viață ar trebui schimbate, pentru ca planul foarte bun al lui Dumnezeu să poată fi îndeplinit. Creștinul adevărat acceptă lucrul acesta cu bucurie, fiind sigur că Dumnezeu este la cârma vieții sale. Pavel se îngrijora numai pentru ziua de azi, știind că viața lui era în mâinile lui Dumnezeu. El putea să spună cu adevărat că toate planurile sale erau supuse voinței divine (vezi Faptele Apostolilor 18,21; 1 Corinteni 4,19; Filipeni 2,24).

Trăi. Compară cu Faptele Apostolilor 17,28.

Face. Supunându-se voinței lui Dumnezeu (v. 7), oamenii ar face bine să-și aducă aminte că adesea căile lui Dumnezeu sunt deosebite de acelea ale oamenilor (compară cu Isaia 55,8.9). În consecință, un creștin credincios întâmpină fiecare zi cu încredere în călăuzirea divină în toate întreprinderile sale, indiferent ce ar reprezenta pentru el „cutare sau cutare lucru”.

Iacov 4:16

16. Pe când acum. [„Dar acum”, KJV]. Sau „dar de fapt”, adică în loc de ceea ce ar trebui să ziceți.

Vă făliți. Gr. kauchaomai, „a se făli”, „a se lăuda”. Fără să-și dea seama de gravitatea stării lor, acești membri lăudăroși ai bisericii (compară cu v. 13) continuă să-și facă încrezători planuri pentru viitor. În loc să fie smeriți înaintea lui Dumnezeu, ei se laudă cu „lăudăroșiile” lor.

Lăudăroșiile. Gr. alazoneiai, „pretenții”, „lăudăroșenii”. Se subînțelege că este vorba de încrederea nefondată în deșteptăciunea, iscusința și puterea personală. Acești credincioși plini de încredere în sine acționau ca și cum viitorul era în mâinile lor și ca și cum succesul pe care îl aveau era produsul talentului lor.

De felul acesta. Adică orice lăudăroșie de felul acesta, care se încumetă să înalțe capacitățile omului. Nu ar fi rău dacă omul s-ar lăuda cu realizările lui Dumnezeu. Pavel, de pildă, se fălea cu crucea Domnului Hristos (vezi Galateni 6,14; 1 Tesaloniceni 2,19).

Rea. Este rea pentru că înalță mulțumirea de sine și cultivă încumetarea; felul acesta de gândire este cu totul păcătos și este înrudit cu spiritul care l-a condus pe Lucifer (vezi comentariul de la Isaia 14,13.14; Ezechiel 28,14–18).

Iacov 4:17

17. Deci. Iacov se referă aici la problema prezentată în versetele precedente, adică făurirea de planuri pentru viitor. Nici un adevăr nu este așa des întâlnit în Scripturi ca acela al incertitudinii vieții și al tragediei omului care nu se supune lui Dumnezeu; cu toate acestea, puține adevăruri sunt atât de universal neglijate.

Știe. Vezi comentariul de la Ioan 13,17.

Bine. În contrast cu răul (v. 16). Parabola talanților ilustrează acest principiu (Matei 25,14–30).

Nu face. [„Nu-l face”, KJV]. Cei care sunt doar „ascultători”, nu și „împlinitori”, dovedesc că religia lor este „zadarnică” (vezi comentariul de la cap. 1,23.26). O credință pervertită se bazează numai pe cunoștințe și își dovedește falsitatea prin lipsa faptelor pe care credința sinceră le-ar îndeplini cu bucurie (vezi comentariul de la cap. 2,17.20.26). Aceasta este de asemenea o mustrare pentru oamenii care evită studiul Cuvântului lui Dumnezeu deoarece un plus de cunoștințe le-ar spori responsabilitatea.

Un păcat. În ziua judecății, pentru oamenii de felul servului leneș (vezi com. la Matei 25,27), scuza că nu au făcut nici un rău se va dovedi insuficientă. Sustragerea deliberată de la datoria cunoscută este răzvrătire directă împotriva voinței lui Dumnezeu. Faptul acesta amplifică dificultatea care îl confruntă pe omul „nehotărât și nestatornic” (vezi comentariul de la Iacov 1,8), pseudo-religios (vezi comentariul de la cap. 1,26), cu credința moartă (vezi comentariul de la cap. 2,17.20) și „firesc” (vezi comentariul de la cap. 3,15). Toate aceste caracteristici ale credincioșilor nedesăvârșiți sunt rezultatul unei hotărâri incomplete de a păzi poruncile lui Dumnezeu. Ei se clatină între ceea ce știu că ar trebui să facă și ceea ce ar dori să facă (vezi cap. 4,17), și nu reușesc să se supună fără rezerve voinței lui Dumnezeu.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1–17TM 125

3 2T 373

4 Ev 270, 620; EW 274; GC 382; PP 458, 607; TM 276; 1T 285; 2T 168, 444, 492, 493, 657; 4T 47, 638; 5T 33, 341, 431; 6T 143

6 55T 337

7 MYP 50, 51, 57; Te 171; 1T 433; 3T 196, 483; 4T 32, 94; 5T 293, 395

7, 8 AH 214; DA 131; FE 226; 2T 312; 4T 364

7–101T 180

8 CSW 62; Ev 285; FEE 251; MB 85; MM 46; MYP 105; SC 55; TM 251, 478; 2T 289, 335; 5T 520, 635; 8T 128

8, 9 1T 531; 2T 93

8–104T 244; 5T 163

10 ML 31

11 PP 385

14 4T 490

17 PP 420; 1T 116

Iacov 5:1

1. Ascultați acum. Aspra muștrare din cap. 4,13 este adresată acelor care caută să se îmbogățească fără a lua în considerare planul lui Dumnezeu pentru viața lor. Aici Iacov îi muștră pe aceia care și-au ajuns ținta materială și sunt acum bogați.

Bogaților. Contextul imediat dă de înțeles că bogații sunt cele mai bune exemple pentru acea categorie de oameni care au multe ocazii să facă binele, dar evită să îl facă. Se poate ca bogații cărora li se adresează Iacov să fi fost sau nu membri ai bisericii. Apostolul prezintă poziția bogaților în adevărata ei perspectivă, așa încât credincioșii care se zbat, sunt prost îmbrăcați și loviți de sărăcie, să nu-i invidieze. Există bunuri mult mai folositoare și mai trainice decât bogățiile. Această judecată rostită asupra bogaților vine imediat după discuția din cap. 4, cu privire la neglijarea lui Dumnezeu prin urmărirea plăcerilor lumești. Compară cu valoarea dată de Domnul Hristos bogățiilor (vezi comentariul de la Luca 6,24).

Tânguiți-vă. Gr. ololuzo, „a plânge de necaz”, „a se văita cu voce tare”.

Nenorocirilor. [„Sărăciei”, KJV]. Gr. talaiporiai, „greutăți”, „necazuri”, „sărăcie”.

Au să vină. Literal, „vin”, dar fără îndoială că este un prezent cu sens de viitor, ca în Ioan 14,3 (vezi comentariul de acolo). Apostolul se referă nu numai la nesiguranța care însoțește mereu adunarea de bogați, ci și la tensiunea tot mai mare pe măsură ce se apropie sfârșitul istoriei acestui pământ (vezi comentariul de la v. 3 și 7).

Iacov 5:2

2. Bogățiile. Poate că este un termen general care include bunurile care urmează – haine, aur și argint. Totuși, dacă adjectivul „putrezit” este înțeles literal, atunci cuvântul „bogățiile” se referă la produsele ogoarelor și ale turmelor, la cereale, fructe, vin, untdelemn, și la alte lucruri care erau păstrate până putrezeau sau se stricau. Ce mai mare parte din avuția bogatului neînțelept din parabola Domnului Hristos consta în roadele pământului (vezi comentariul de la Luca 12,16–20). „Bogățiile” acestea sunt lipsite de valoare deoarece cultivă mulțumirea de sine și sunt dobândite în dauna drepturilor personale ale altora (vezi Iacov 5,4). Chiar dacă deține aceste bunuri pământești, bogatul nepocăit nu „se îmbogățește față de Dumnezeu” (vezi comentariul de la Luca 12,21).

Putrezit. Sau „stricat”.

Hainele. În țările biblice bogăția măsurată prin acumularea de veșminte costisitoare era mai obișnuită decât în țările apusene, deoarece în Orient moda nu se prea schimbă. Totuși, peste tot hainele scumpe sunt un semn de bogăție.

Roase de molii. Vezi comentariul de la Matei 6,19.20.

Iacov 5:3

3. Ruginit. Sau „ros”. Iacov compară cele mai de preț bogății materiale cu fierul ruginit, lipsit de preț.

Rugina. Faptul că aurul și argintul bogatului și-au pierdut strălucirea este o dovadă că nu le-a folosit mult timp. Compară cu experiența omului care și-a îngropat talantul în pământ (vezi comentariul de la Matei 25,25–30).

Dovadă. [„Mărturie”, KJV]. În ziua judecării rugina care se depune pe bogățiile nefolosite va fi un martor de netăgăduit împotriva bogaților. Banii lor au fost economisiți cu egoism, în loc să fie folosiți în slujba lui Dumnezeu și pentru binele oamenilor. Distrugerea comorilor lor vestește propria lor soartă. Pentru că în vechime nu existau bănci unde să-și depună fondurile, oamenii din timpurile Vechiului Testament își puneau adesea banii într-un loc ascuns și sigur (vezi Isaia 45,3).

Ca focul. E posibil să legăm expresia aceasta cu propoziția care urmează, în felul următor: „Întrucât ați adunat ca o comoară foc în [sau „pentru”] zilele din urmă!” Astfel „focul” se referă la judecata finală a lui Dumnezeu asupra celor nelegiuiți. „Rugina” reprezintă comorile fără valoare pe care nelegiuiții le preferă în locul bogățiilor cerești. Ceea ce a fost numai „rugină” va fi distrus de „focul” zilelor de pe urmă.

Focul iadului îi așteaptă pe toți cei a căror dorință supremă este câștigarea bunurilor materiale. Astfel, expresia „zilele din urmă” (vezi mai jos) s-ar referi la ziua judecării finale. Compară cu Romani 2,5, unde se spune literal: „Îți aduni o comoară de mânie pentru ziua mâniei!”

Mănânce. Sau „consume”. „Rugina” implică „nimicirea”, nu numai a bunurilor materiale, ci și a sufletului.

V-ați strâns comori. Prin faptele lor egoiste cei avari își adună o măsură deplină de judecată, pe care Dumnezeu o va revărsa asupra lor în ziua de apoi. „Bogații” se gândesc să-și asigure viitorul prin acumularea de avere, dar făcând așa neglijează ceea ce i-ar îmbogăți „față de Dumnezeu” (Luca 12,21). Fiecărui om, fie bogat, fie sărac, i se va da ceea ce merită și ceea ce a adunat (vezi comentariul de la Matei 16,27; Luca 6,35; 1 Corinteni 3,8; Apocalipsa 22,11). Răsplata pe care și-au agonisit-o bogații neevlavioși va fi „focul” mâniei lui Dumnezeu (vezi Apocalipsa 20,15; 21,8).

În zilele din urmă. [„Pentru zilele din urmă”, KJV]. Sau „în zilele din urmă”. Vezi comentariul de la 2 Timotei 3,1. Declarațiile Domnului cu privire la acumularea de bogății (vezi comentariul de la Matei 6,24–34; Luca 12,13–34 etc.) relevă că starea descrisă în Iacov 5,1–6 predomină în timpurile Noului Testament (vezi Isaia 5,8; Amos 2,6–8; Mica 2,1–3 etc.). Lăcomia a dus și va duce întotdeauna la oprinare. Ca și violența și nedreptatea de care vorbește Pavel în 2 Timotei 3,1–5 (vezi comentariul de acolo; compară cu Iacov 5,7), lăcomia și oprinarea vor ajunge la apogeu în zilele dinainte de „venirea Domnului”. Cei nelegiuiți trebuie să fie siguri că în „zilele din urmă” își vor primi răsplata cuvenită.

Iacov 5:4

4. Iată. Iacov zugrăvește una din metodele prin care unii din bogați și-au adunat averea. Necinstea sau amânarea plății salariilor era interzisă în Vechiul Testament (vezi comentariul de la Deuteronom 24,14.15). Cei bogați își închipuie că agonisesc „aur”, când în realitate își îngrămădesc „foc” pentru ziua judecării (vezi comentariul de la Iacov 5,3).

Plata. Sau „salariile”.

Lucrătorilor. Prin a căror muncă au strâns bogații avere.

Secerat. Aici acest cuvânt reprezintă orice tip de serviciu pentru care se plătesc salarii.

Le-ați. Este condamnat orice efort de a trage foloase de pe urma muncii altuia, fie prin fraudă deschisă, fie prin plățirea unor salarii de mizerie.

Oprit-o prin înșelăciune. Din versiunea greacă reiese că salariile au fost și continuă să fie reținute.

Strigă. Strigă la figurat, la fel ca sângele lui Abel (vezi comentariul de la Genesa 4,10), ca păcatul Sodomei și al Gomorei (vezi Genesa 18,20; 19,13) și ca sufletele martirilor de sub altar (Apocalipsa 6,9.10). Nici o nedreptate nu scapă atenției Dumnezeului atotștiutor.

Strigătele secerătorilor. Strigătele celor care au fost apăsați și drept urmare se găsesc în necaz se unesc cu strigătul nearticulat al înșelăciunii înseși.

Domnul oștirilor. [„Domnul Sabaot”, KJV]. Sau „Domnul oștirilor” (vezi comentariul de la Ieremia 7,3; Romani 9,29). Dumnezeu cel atotputernic nu va ignora strigătul care cere dreptate, iar lucrătorii oprimați primesc asigurarea că într-o zi binele va birui și nedreptățile pe care le-au suferit vor fi îndreptate (vezi Luca 16,19–25).

Iacov 5:5

5. Ați trăit ... în plăceri. Gr. truphao, „a duce o viață inactivă și luxoasă”. Bogățiile grămădite în dauna săracilor sunt cheltuite pentru satisfacerea plăcerilor personale (vezi comentariul de la cap. 3,15; 4,3).

Pe pământ. Aici este inima lor, pe când a creștinului este în cer (vezi Coloseni 3,1.2).

În desfătări. [„În risipă”, KJV]. Adică în lux și risipă.

V-ați săturat inimile. Scopul unui stil de viață risipitor și luxos este împlinirea tuturor dorințelor și capriciilor fanteziei (compară cu Luca 12,19). Satisfacerea interesului personal ametește, iar cei care se angajează într-o astfel de preocupare nu sunt niciodată mulțumiți.

Chiar într-o zi de măcel. [„Ca într-o zi de măcel”, KJV]. Dovezile textuale favorizează exprimarea „într-o zi de măcel”. Ziua socotelilor va veni pentru toți, fie buni, fie răi (vezi comentariul de la 2 Corinteni 5,10). O viață hrănită cu satisfacerea interesului personal este ca o oaie îngrășată pentru ziua când va fi dusă la măcelărie (compară cu Iacov 5,3). În Vechiul Testament expresia „zi de măcel” este sinonimă cu expresia „o zi a judecății” (vezi Ieremia 12,3; 25,34).

Iacov 5:6

6. Osândit. În fiecare epocă averea bogatului a influențat justiția. Lucrul acesta era deosebit de adevărat în timpurile biblice (vezi comentariul de la cap. 2,6).

Cel neprihănit. Sau „cel drept”. De la uciderea lui Abel (vezi Genesa 4,8) până la sfârșitul timpului, mâna opresorului stăpânit de interesul personal a adus și va aduce mizerie și adesea moarte celui nevinovat.

Nu vi se împotriva. [„Nu opunea rezistență”, KJV]. Gr. antitasso, „a se împotrivi”, „a opune rezistență”. În ziua judecății mărturia acestor neprihăniți „osândiți” și maltratați se va ridica într-o înfiorătoare condamnare împotriva tuturor opresorilor. Neprihăniții oprimați nu sunt în stare în viața aceasta să se împotrivescă sau să reziste bogaților tirani, dar li se va face dreptate atunci când Dumnezeu Se va ridica pentru a le răzbuna cauza. Atunci vor fi despăgubiți, iar opresorii lor nelegiuți vor fi nimicți (vezi v. 3, 5).

Iacov 5:7

7. Fiți ... îndelung răbdători. Având în vedere răzbunarea finală a celor drepti la revenirea Domnului Hristos, Iacov îi îndeamnă pe frații săi de credință să fie îndelung răbdători atunci când sunt provocați și să nu își piardă curajul. Scurtimea necazurilor pământești, comparată cu bucuria nesfârșită a vieții veșnice, a fost întotdeauna o sursă de încurajare pentru cei cu neprihăniți.

Dar. Unii pot fi în primejdia ca, văzând prosperitatea celor nelegiuți, să cadă de la credință (compară cu Psalmi 73,2.3). Alții își pot pierde curajul sub neîncetata apăsare din partea celor bogați (vezi Iacov 2,6; 5,6). Totuși, certitudinea judecății viitoare și a răzbunării celor dreپți (vezi comentariile de la Romani 2,6) constituie un motiv însemnat pentru a avea curaj.

Venirea. Gr. parousia, „prezență”, „sosire” (vezi comentariile de la Matei 24,3). Pavel numește venirea lui Hristos ca „fericita noastră nădejde” (Tit 2,13). În ziua aceea li se va face dreptate celor neprihăniți (Luca 14,14).

Plugarul. Compară cu analogia Domnului Hristos, care aseamănă sfârșitul lumii cu un seceriș (vezi comentariul de la Matei 13,30; 24,32).

Scumpă. Adică valoroasă.

Răbdare. [„Îndelungă răbdare”, KJV]. După ce sămânța a fost semănată, plugarul nu mai poate face nimic altceva decât să aștepte cu răbdare ca aceasta să încolțească. Creștinul trebuie să se aștepte să aibă neazuri și încercări, tot așa cum plugarul întâmpină dificultăți în cultivarea plantelor.

Primește. Se referă fie la „roadă” care primește ploaie, fie la plugar, care socotește ploaia ca o binecuvântare de la Dumnezeu.

Ploaie timpurie și târzie. Dovezile textuale favorizează omiterea cuvântului „ploaie”. Totuși, substantivul „ploaie” este subînțeles (vezi Ieremia 5,24; Osea 6,3; Ioel 2,23; vezi comentariul de la Deuteronom 11,14). Plugarul trebuie să aștepte cu răbdare ambele ploi, căci dacă vreuna lipsește, nu va avea parte de recoltă.

Iacov 5:8

8. Și voi. Îndemnul acesta este bazat pe ilustrația din v. 7. Dacă sunt dispuși să se supună metodei divine prin care sămânța este semănată, crește și dă roade, atunci oamenii ar trebui să fie la fel de dispuși să accepte călăuzirea lui Dumnezeu în ce privește recolta spirituală a lumii (vezi Matei 13,39).

Întăriți-vă. Gr. sterizo, „a fixa”, „a fortifica”, „a face stabil”. Dumnezeu întărește inima (vezi 1 Tesaloniceni 3,13), dar cere ca noi să conlucrăm cu El la aceasta.

Venirea. Vezi comentariul de la v. 7.

Este aproape. [„Se apropie”, KJV]. Gr. eggizo, „a se apropia”, „a veni aproape”. Deși a spus că nimeni nu cunoaște „ziua și ceasul” celei de-a doua veniri, Domnul Isus i-a încurajat pe creștini să deosebească semnele și să știe când se apropie venirea (vezi comentariul de la Matei 24,36). El i-a îndemnat pe ucenici să fie întotdeauna gata pentru revenirea Lui, iar creștinii evlavioși în toate epocile au sperat mult că venirea Sa va avea loc în vremea lor. Vezi Nota Suplimentară de la Romani 13.

Iacov 5:9

9. Nu vă plângeți. [„Nu purtați pică”, KJV]. Gr. stenazo, „a geme”, „a suspina”. A se plânge „unii împotriva altora” înseamnă murmurare cauzată de nerăbdare sau de nemulțumire doar pe jumătate reprimată.

Unii împotriva altora. După ce i-a îndemnat pe cititori să suporte cu răbdare nedreptățile din partea bogăților care îi asupresc (vezi v. 7), acum apostolul îi încurajează să aibă îndelungă răbdare unul pentru altul. Este posibil ca acei creștini care suportă curajos nedreptățile mai severe să devină uneori mai puțin răbdători în probleme mai mici din interiorul bisericii. Când trec prin neazuri creștinii au nevoie de încurajarea fraților.

Judecați. [„Condamnați”, KJV]. Gr. krino, „a judeca”. Vezi comentariul de la Romani 2,1; compară cu Matei 7,1–5. Murmurarea și găsirea de greșeli sunt defecte tot atât de grave ca și condamnarea pe față și dovedesc un spirit lipsit de iubire, certăreț.

Judecătorul. Adică Domnul Isus (compară cu Filipeni 4,5; Iacov 5,8). Tatăl I-a încredințat Lui judecata acestei lumi (vezi comentariul de la Ioan 5,22.27; Faptele Apostolilor 10,42).

Este. [„Stă”, KJV]. Din versiunea greacă reiese că Domnul este în fiecare clipă la ușă (compară cu Iacov 5,8; vezi comentariul de la Matei 24,33). Aici Iacov scoate în evidență faptul că Domnul nu va întârzia să vină și că este nevoie de un caracter pregătit pentru a-L întâmpina. Nu este timp să găsim greșeli la alții.

Iacov 5:10

10. Luați ca pildă. Gr. hupodeigma lambano, „a lua ca un exemplu de copiat”.

Suferință. Gr. kakopatheia, „suferirea unei nenorociri”.

Răbdare. Vezi v. 7. După cum pilda suferinței proorocilor ar trebui să ne ferească de descurajare, exemplul răbdării lor ar trebui să ne încurajeze să fim răbdători.

Proorocii. Compară cu Matei 5,12; Evrei 11,1–12, 11. Curajul stăruitor al celor au trecut cu credincioșie prin greutăți asemănătoare aduce încurajare. În plus, dacă și cei mai buni oameni suferă, atunci și alți oameni buni pot să aștepte la același lucru (compară cu Matei 10,24.25; Ioan 16,33).

În numele Domnului. Adică prin autoritatea Lui și reprezentând persoana Lui (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,16). Iacov și cititorii săi credeau cu toții că Vechiul Testament era alcătuit din solii date profeților de către Dumnezeu (vezi comentariul de la 2 Timotei 3,16; 2 Petru 1,20.21).

Iacov 5:11

11. Numim fericiți. [„Socotim fericiți”, KJV]. Gr. makarizo, „a numi fericit”, „a numi binecuvântat”. Forma adjectivală, makarios, introduce fiecare din Fericirile rostite de Isus (vezi comentariul de la Matei 5,3).

Au răbdat. [„Rabdă”, KJV]. Dovezile textuale favorizează folosirea timpului trecut, deci „au răbdat”. Credincioșia și răbdarea în mijlocul problemelor vieții (vezi comentariul de la cap. 1,3) relevă loialitatea neîmpărțită față de Dumnezeu și este o condiție pentru viața veșnică (vezi comentariul de la Matei 10,22; 24,13). Când membrii bisericii sunt chemați să îndure greutăți, ei pot pretinde aceleași binecuvântări.

Iov. Puțini oameni au fost chemați să-și demonstreze credința în împrejurări mai dificile decât cele prin care a trecut el. Este evident că scriitorul epistolei consideră că Iov este o persoană care a trăit cu adevărat, nu un personaj alegoric.

Sfârșit. Gr. telos, „țintă”, „scop”. Membrii bisericii sunt îndemnați să ia seama la scopul și rezultatele încercărilor pe care Satana le-a adus asupra lui Iov. Domnul i-a îngăduit lui Satana să-l necăjească pentru ca splendoarea credinței sale încercate să poată îndreptăți declarația Sa cu privire la sinceritatea lui Iov. Dumnezeu nu l-a părăsit deloc și, după ce acesta și-a demonstrat fidelitatea, l-a răsplătit înmulțit (vezi comentariul de la Iov 42,12.16). Poate că aceia cărora li se adresa Iacov erau în primejdia de a considera că suferințele lor erau un semn al dizgrației divine. Dacă au pierdut totul, ca și Domnul Hristos, vor fi răsplătiți în lumea viitoare (vezi comentariul de la Matei 19,29).

Plin de milă. [„Foarte milos”, KJV]. Sau „mărinimos”.

Îndurare. Iacov îi încurajează pe toți credincioșii să întâmpine suferințele vieții cu răbdare și curaj, deoarece în cele din urmă Dumnezeu le va face dreptate.

Iacov 5:12

12. Mai presus de toate. Aici Iacov ajunge la punctul culminant al ideilor din v. 1–11. Vezi comentariul de la Matei 5,33–37.

Să nu jurați. Vezi comentariul de la Matei 5,34–37.

„Da” ... să fie „da”. Când cuvintele unui om sunt dovedite adevărate prin faptele lui, atunci el nu va dori să-și reîntărească declarațiile cu un jurământ. Rabinii spuneau: „Cel Sfânt, binecuvântat să fie El, i-a spus lui Israel: „Să nu vă închipuiți că vi se îngăduie să jurați pe Numele Lui nici chiar cu privire la adevăr”” (Midrash Rabbah, comentariu la Numeri 30,2 f., Soncino ed., pp. 853, 854).

Judecată. Gr. krisis, „judecată”. Vezi comentariul de la v. 9; compară cu Exodul 20,7.

Iacov 5:13

13. În suferință. [„Îndurerat”, KJV]. Gr. kakopatheo, „a suferi o nenorocire” (compară cu v. 14). Iacov amintește deseori că în această viață necazurile și problemele sunt inevitabile (vezi cap. 1,2.12.14; 2,6.15; 3,14–16; 4,7; 5,6).

Să se roage. În loc de a murmura în necaz (v. 7) sau de a răbufni într-un blestem (v. 12), cel mai bun răspuns e rugăciunea. Ea oferă echilibru și perspectivă atât în suferință cât și în bucurie. Domnul așteaptă ca noi să venim la El când suntem în necaz (vezi comentariul de la Psalmi 50,15; Evrei 4,16).

Este vreunul cu inimă bună? [„Este vreunul bucuros?”, KJV]. Sau „este vreunul voios?” Dorința lui Dumnezeu este ca toți creștinii să ducă o viață liniștită și fericită (vezi Proverbe 15,13.15; Faptele Apostolilor 27,22.25). În mijlocul problemelor vieții, ei pot fi siguri că harul și mângâierea divină îi pot susține.

Să cânte cântări de laudă. [„Să cânte psalmi”, KJV]. Gr. psallo, „a cânta la un instrument cu coarde”, „a cânta un imn de laudă” (vezi comentariul de la Efeseni 5,19; Coloseni 3,16). Dumnezeu este izvorul bucuriei, iar amintindu-și de lucrul acesta, creștinul va fi ferit de descurajare. Fie în întristare, fie în bucurie, rugăciunea și lauda vor îndrepta mintea către iubirea și purtare de grijă a lui Dumnezeu.

Iacov 5:14

14. Bolnav. Și anume bolnav fizic. În v. 13 s-a făcut referire la suferințe și greutate în general.

Să cheme. Bolnavul este încurajat să ia inițiativa unei adunări speciale de rugăciune.

Prezbiterii. Gr. presbuteroi (vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 11,30).

Roage. Deși „trebuie să se roage necurmat” (vezi comentariul de la Luca 18,1), creștinii ar trebui să simtă o nevoie sporită de rugăciune atunci când sunt bolnavi. Adesea în timpul bolii nădejdea și încrederea scad. De aceea, Domnul Hristos vrea ca slujitorii Lui să aducă balsamul Său vindecător și iubirea Sa încurajatoare. Adevărata rugăciune este o manifestare a străduinței omului de a înțelege planul lui Dumnezeu și de a coopera cu El (vezi comentariul de la Matei 6,8; Luca 11,9).

Ungându-l. Gr. aleipho, „a unge”, „a da cu unsoare”, „a frecționa” (compară cu Marcu 6,13, unde aleipho este folosit tot pentru ungerea „cu untdelemn” a bolnavilor).

Este foarte sigur că biserica primară nu atașa nici o eficacitate sacramentală ceremoniei ungerii, deși mai târziu ea a folosit presupusul „untdelemn sfânt” ca un înlocuitor pentru magia păgână, într-o încercare de a-l vindeca pe bolnav. În secolul al VIII-lea acest pasaj din Scriptură ajunsese să fie folosit în sprijinul practicii pe care catolicii astăzi o numesc ungerea extremă, sau ultimul ritual al bisericii pentru muribund. Conciliul de la Trent, în a patrusprezecea sesiune, în 1551, a declarat oficial că aici Iacov susține eficacitatea sacramentală a untdelemnului.

Numele Domnului. Oamenii sunt numai instrumentele, miracolul refacerii sănătății și iertarea păcatelor sunt săvârșite în Numele Domnului Isus Hristos (vezi Marcu 16,17; vezi comentariul de la Faptele Apostolilor 3,16). Serviciul complet, incluzând ungerea cu untdelemn și înălțarea rugăciunii, trebuie să fie realizat în armonie cu voia Domnului.

Rugăciunea, indiferent de scopul pentru care e înălțată, este ceva serios, deoarece implică faptul că un om e sincer dispus să conlucreze cu Dumnezeu și să asculte de poruncile Lui. Lipsa sincerității complete

anulează orice rugăciune (vezi comentariul de la Psalmi 66,18). În consecință, membrul bolnav nu se poate aștepta să primească binecuvântarea lui Dumnezeu decât dacă dă pe față intenția sinceră de a părăsi practicile care poate, cel puțin în parte, i-au pricinuit boala și de a trăi în armonie cu legile sănătății.

În plus, cererile trebuie făcute în armonie cu voia lui Dumnezeu, deoarece nimeni nu știe ce este cel mai bine pentru celălalt (vezi comentariul de la Romani 8,26). Unele dintre cele mai necesare și mai prețioase lecții ale vieții sunt învățate prin suferință (compară cu Evrei 2,10), și de aceea s-ar putea ca, deși nu Dumnezeu aduce suferința (vezi comentariul de la Iacov 1,13), El să considere că e mai bine să o permită pentru multă vreme (vezi MH 230). Așadar, rugăciunea pentru bolnav ar trebui făcută cu supunere și credință, cu o încredere liniștită într-un Părinte ceresc înțelept, care știe ce este cel mai bine și care nu greșește niciodată. Fiecare rugăciune creștină inteligentă va cuprinde cuvintele de supunere: „Facă-se voia Ta” (vezi comentariul de la Matei 6,10; Iacov 4,15; compară cu MH 229–231).

Iacov 5:15

15. Rugăciunea făcută cu credință. [„Rugăciunea credinței”, KJV]. Vezi comentariul de la cap. 1,6. Lipsa credinței este un obstacol în calea vindecării (vezi comentariul de la Marcu 6,5), la fel cum este și în calea mântuirii (vezi comentariul de la Efeseni 2,8). Un om al credinței se încrede în înțelepciunea și iubirea divină și caută să se „încadreze în planul lui Dumnezeu și să-l împlinească” (MH 231). De aceea, rugăciunea făcută cu credință poate fi înălțată doar de omul care se distinge prin credința sa.

Mântui. Gr. sozo, „a salva de la pieire”, „a vindeca”, „a izbăvi”. În Noul Testament sunt relatate cazuri de vindecare bruscă și miraculoasă (vezi Matei 9,22; Marcu 6,56; Faptele Apostolilor 3,7; 14,8–10). Totuși trebuie observat că nu fiecare om credincios și devotat lui Dumnezeu a fost vindecat de boala lui fizică (vezi comentariul de la 2 Corinteni 12,7–10; compară cu MH 230). Așadar declarația lui Iacov poate fi înțeleasă astfel: „Rugăciunea făcută cu credință îl poate însănătoși pe bolnav, dacă Domnul socotește că aceasta e cel mai bine pentru el”. Vindecarea ca răspuns la rugăciune poate fi imediată sau poate fi un proces treptat. Ar putea veni direct printr-un act divin care depășește cunoștința mărginită a omului cu privire la legile naturale sau ar putea veni indirect – și treptat – prin călăuzirea divină în aplicarea remediilor. Acesta din urmă este și el un răspuns la rugăciune ca și primul, și este tot o manifestare a iubirii, înțelepciunii și puterii divine. Creștinul matur își va da seama că iubirea și înțelepciunea divină, cel puțin de obicei, nu ia măsuri supranaturale pentru ceea ce poate fi săvârșit prin mijloace naturale, prin aplicarea inteligentă a principiilor științifice cunoscute.

Păcate. Adică mai ales păcate care, cel puțin în parte, se poate să fi cauzat boala (vezi comentariul de la Marcu 2,5). Pentru a fi sinceră, rugăciunea trebuie să fie însoțită de mărturisirea păcatelor cunoscute și de intenția de a trăi fără rezerve conform voinței lui Dumnezeu. Când e făcut lucrul acesta, abaterile conștiente de la legile date pentru o viață sănătoasă sunt iertate pe temeiul harului divin și a hotărârii bolnavului ca de aici înainte să trăiască în armonie cu principiile sanitare cunoscute (vezi comentariul de la 1 Ioan 1,9). Dacă l-ar vindeca pe bolnav fără consimțământul acestuia de a părăsi practicile nesănătoase și păcătoase, Dumnezeu nu ar face altceva decât să încurajeze păcatul (vezi MH 227).

Iacov 5:16

16. Mărturișiți-vă. Dovezile textuale favorizează la începutul v. 16 locuțiunea „de aceea”. Prima condiție pentru rugăciunea făcută cu credință este o conștiință curată. Păcatele ascunse trebuie să fie mărturisite numai lui Dumnezeu. Păcate care i-au afectat și pe alții trebuie să fie mărturisite și celor în cauză. O conștiință vinovată ridică o barieră împotriva încrederii depline în Dumnezeu și face rugăciunea inefficientă.

Păcatele. Gr. paraptomata, „greșeli”, „abateri”. Totuși, dovezile textuale favorizează cuvântul hamartiai, „păcate” (vezi comentariul de la 1 Ioan 3,4). Unii consideră că prin paraptomata se înțelege abateri mai puțin grave decât prin hamartiai, dar diferența dintre cele două cuvinte pare să conștate mai degrabă în imaginea sugerată – o „cădere” sau o „lipsă” – decât în măsura păcatului. Totuși, cu excepția apariției lui probabile aici, în Noul Testament hamartiai este folosit în mare parte pentru abaterile pe care numai Dumnezeu le poate ierta (compară cu Marcu 2,7), în timp ce paraptoma este folosit atât cu acest sens cât și cu privire abaterile pe care oamenii și le pot ierta între ei (compară cu Matei 6,15). Aici bolnavii sunt cei care trebuie să-și mărturisească păcatele, și unii susțin că Iacov vrea să spună că ei trebuie să facă lucrul acesta în prezența prezbiterilor bisericii (v. 14), care au fost chemați să se roage pentru ei. Mărturisirea

trebuie să fie o condiție pentru înălțarea rugăciunii de vindecare. Scripturile arată clar că păcatele trebuie să fie mărturisite numai lui Dumnezeu (vezi 1 Ioan 1,9; etc.) și că nu avem la Dumnezeu decât un singur „mijlocitor” pentru păcate – Isus Hristos (1 Timotei 2,5). El este pentru noi „un Mijlocitor” „la Tatăl” (1 Ioan 2,1).

Rugați-vă. Pe lângă faptul că e o sursă de încurajare, rugăciunea ne mărește capacitatea de a primi binecuvântările pe care Dumnezeu ar vrea să le reverse asupra noastră.

Ca să. După ce bolnavul și-a mărturisit toate păcatele și după ce și-a cercetat inima pentru a vedea dacă îi aparține doar lui Dumnezeu (vezi comentariul de la cap. 1,6), pot fi înălțate rugăciuni pentru vindecare. De abia după ce s-au împlinit condițiile acestea poate Dumnezeu să răspundă, dacă cele cerute sunt în conformitate cu planul Său.

Mare putere are. [„E de folos”, KJV]. Gr. ischuo, „a fi tare”, „a avea puterea de a îndeplini [un scop]”. Rugăciunea ca un mijloc de conlucrare cu voia lui Dumnezeu (vezi comentariul de la Luca 11,9) contribuie cel mai mult la puterea de a rezista în necazuri și la formarea caracterului atunci când vine de la cei cu inima curată și credincioasă.

Rugăciunea. Gr. deesis, „cerere”, „rugămintă”.

Fierbinte. Adică făcută cu râvnă.

Neprihănit. Rugăciunea nu depinde de talent, educație, rang, bogăție sau slujbă, ci de caracterul omului care se roagă. El nu este fără greșeli, deoarece nici chiar Ilie (vezi comentariul de la v. 17) nu era desăvârșit. Ci este „neprihănit” întrucât nu trăiește într-un păcat cunoscut (vezi comentariul de la Psalmi 66,18). E neprihănit prin ceea ce este în relație cu Dumnezeu, ca și Ilie.

Iacov 5:17

17. Ilie. Vezi comentariul de la 1 Împărați 17,1.

Om. Adică o biată ființă umană, fără avantaje față de cei cărora li se adresa Iacov. Deși a fost scutit de moarte prin îndurarea lui Dumnezeu, Ilie a întâmpinat viața așa cum trebuie să o întâmpine fiecare om.

Aceleași slăbiciuni. [„Pasiuni asemănătoare”, KJV]. Gr. homoiopathes, „cu sentimente asemănătoare”. Pavel și Barnaba i-au asigurat pe oamenii din Listra că ei erau homoiopatheis, adică ființe de aceeași natură (vezi Faptele Apostolilor 14,15). Ilie nu era imun față de încercările vieții pe care le întâmpină toți oamenii și uneori a fost afectat de slăbiciunile omenești (vezi comentariul de la 1 Împărați 19,4). De aceea, succesul rugăciunii lui Ilie nu a fost rezultatul unor calități supranaturale, ci al harului lui Dumnezeu. Domnul Isus a fost ispitit ca noi toți (vezi comentariul de la Evrei 4,15) și „natura Sa umană a făcut ca rugăciunea să fie o necesitate și un privilegiu” (SC 94).

S-a rugat cu stăruință. Vezi comentariul de la 1 Împărați 17,1; 18,42; vezi comentariul de la Iacov 5,16.

Să nu plouă. Vezi comentariul de la 1 Împărați 17,1. Rugăciunea lui nu a izvorât dintr-un resentiment față de Ahab, ci era întemeiată pe judecata adusă de Dumnezeu asupra întregii națiuni din cauza închinării la zeul Baal.

Țară. Adică țara condusă de Ahab.

Trei ani și șase luni. În ce privește durata foametei, vezi comentariul de la 1 Împărați 18,1 (compară cu Luca 4,25).

Iacov 5:18

18. S-a rugat din nou. Atât rugăciunea aceasta cât și prima au fost motivate de o dorință arzătoare de a-i întoarce pe conașionali săi de la teribila lor idolatrie. Când scopul său s-a împlinit și ei L-au recunoscut pe Iehova ca adevăratul Dumnezeu, Ilie s-a rugat în favoarea lor (vezi comentariul de la 1 Împărați

18,42–44). El îi iubea pe oameni, deși ura păcatele lor.

Cerul a dat ploaie. Biblia spune că a fost o „ploaie mare” (vezi 1 Împărați 18,45).

Iacov 5:19

19. Fraților, dacă ... vreunul. Iacov își încheie epistola sa plină de avertizări și învățături arătându-și preocuparea pentru mântuirea fiecăruia dintre cititori. Firul care străbate epistola lui Iacov este grija lui duioasă pentru binele veșnic al preaiubiților săi frați (vezi cap. 1,2; 2,1; 3,1.10; 4,11; 5,7.10.12).

Rătăcit. Gr. planao, „a apuca pe o cale greșită”, „a se abate”. Membrii bisericii pot „rătăci” îmbrățișând rătăcirea sau părăsind principiile purtării creștine și adoptând astfel practici păcătoase. Ei pot fi duși pe căi greșite de diferite ispite care apelează la nevoile fundamental umane (vezi comentariul de la cap. 1,14.15).

Adevăr. Adică modelul de viață și de gândire, așa cum a fost descoperit în Domnul Isus Hristos (vezi Ioan 14,6; vezi comentariul de la Ioan 8,32).

Întoarce. Gr. epistrepho, „a face să se întoarcă”, „a aduce înapoi”. Efortul de a-l convinge pe fratele căzut să vină înapoi nu e doar răspunderea prezbiterilor, ci a fiecărui creștin. Prin momentele emoționante în care membrii își mărturisesc greșelile „unii altora” și prin rugăciunea unul pentru altul (vezi comentariul de la v. 16), multe ceasuri întunecoase de slăbiciune și îndoială pot fi făcute luminoase prin nădejde și tărie. Nimeni nu trăiește pentru sine, și toți oamenii au uneori nevoie de ajutorul unui frate care le poate împărtăși problemele și le poate inspira curaj.

Iacov 5:20

20. Să știți. Adică din experiență personală. „Bucuria” cerului este împărtășită de câștigătorul de suflete atunci când un „păcătos se pocăiește” (vezi comentariul de la Luca 15,7).

Întoarce. Vezi comentariul de la v. 19. Numai Dumnezeu poate aduce la pocăință, dar oamenii sunt uneltele Lui în această lucrare cerească. Sunt multe căile prin care credincioșii pot îndrepta gândurile oamenilor către Dumnezeu. Argumentul cel mai puternic pentru a-i întoarce pe păcătoși la Dumnezeu este curăția și pacea creștinului însuși.

Moarte. Adică moartea veșnică. Moartea veșnică îi așteaptă pe toți cei care rămân în păcatele lor (vezi comentariul de la Romani 6,23). Salvarea unui păcătos de la moartea veșnică e o realizare mult mai măreață chiar decât salvarea de la moartea fizică (vezi Daniel 12,3). Dorința de a-i salva pe oamenii care altfel ar fi pierit veșnic l-a mânat pe Domnul Isus să vină pe acest pământ. Aceeași preocupare pentru semenii săi îl va motiva la slujire pe creștinul autentic.

Acoperi. [„Ascunde”, KJV]. Gr. kalupto, „a acoperi”, „a învălui” (vezi comentariul de la Psalmi 32,1). Compară cu 1 Petru 4,8. Când un om se convertește, păcatele lui sunt ascunse, ca și cum ar fi aruncate „în fundul mării” (vezi comentariul de la Mica 7,19). Iacov își încheie mărețul apel către frații săi creștini cu solia cheie a Noului Testament – salvarea omului din păcatele lui și readucerea lui la statura deplină a Domnului Isus Hristos.

COMENTARIILE LUI ELLEN G. WHITE

1 PK 651

1, 2 CS 206; 1T 475

1–3IT 174

1–4COL 352; CS 123; 2T 682

1–5COL 372

1-6COL 170; 9T 91

1-20TM 125

2, 3 6T 453

3 CM 17; 1T 153; 3T 548

3-6PK 651; 9T 14

4 CS 128, 166; FE 422; 1T 175; 1T 175; 5T 375

7 COL 61

7, 8 COL 177; PK 732; 9T 288

10 MB 33

11 GC 354; MB 84; SC 100

14 CH 373; LS 75

14, 15 CH 457; MM 16; 5T 196

14-162T 273

15 GW 215; MH 226

16 CH 380; FE 239, 240, 527; MH 228; ML 31, 32; PP 663; SC 37; 3T 211; 4T 241, 531, 534;
5T 209, 343, 639; 6T 43, 80, 356; 7T 12, 42, 251

17 EW 73; PK 157; SC 73, 87; 1T 295, 407; 3T 274, 288, 292

19, 20 5T 346

20 COL 250; CSW 71; CT 268; DA 440; FE 282; GW 499; MB 129; MH 166; MM 182; 4T 65;
5T 59; 7T 15, 261